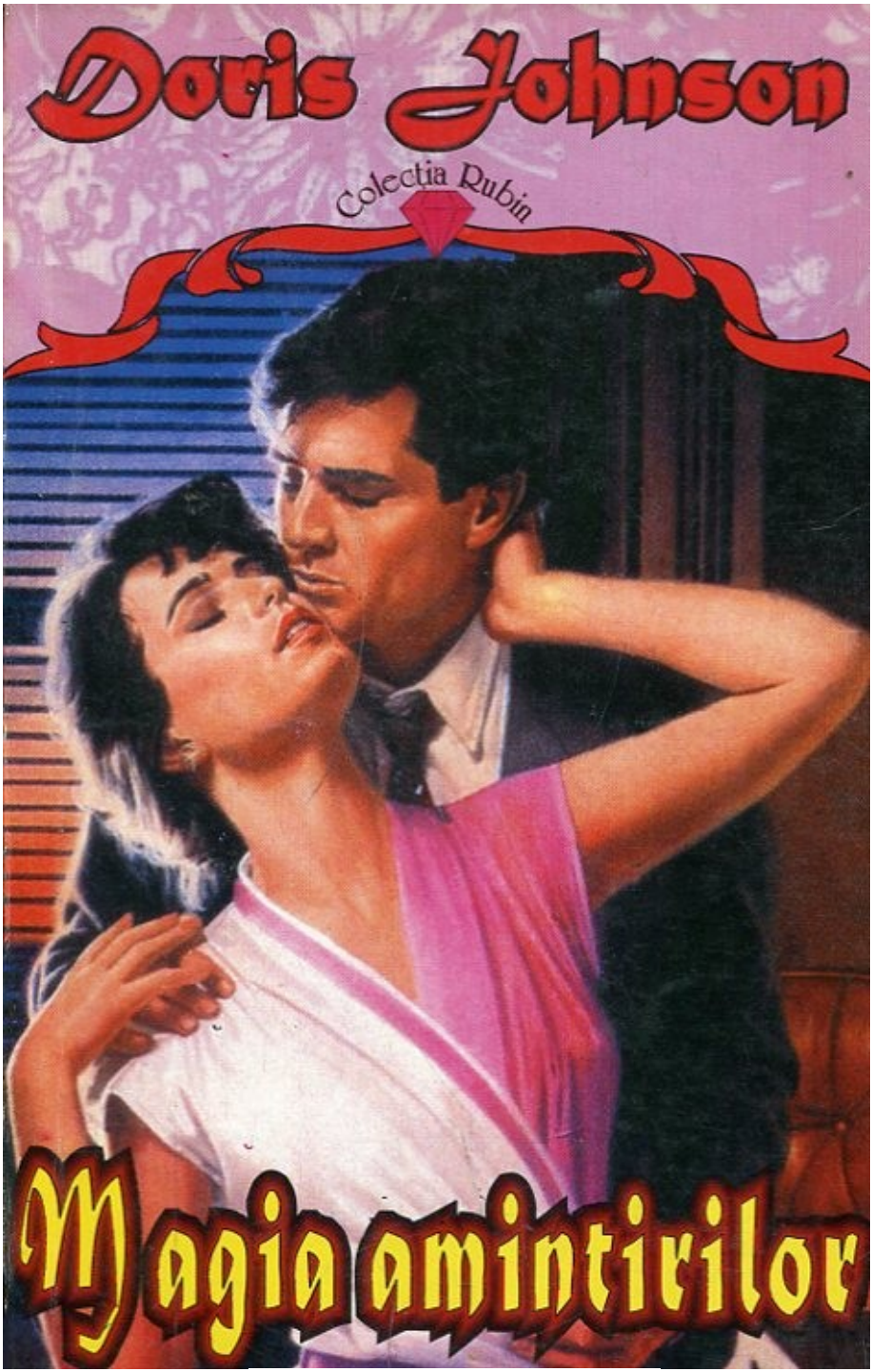

Doris Johnson

Never again love
by Doris Johnson
© Copyright by Doris Johnson

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii Philon

ISBN 973–96688–1-X

Doris Johnson

Magia amintirilor

Traducere de Silvia Averescu
Editura Philon
1994

— Doamne Sfinte, Anna, nu mă mai privi aşa...

Matt simţea cum este cuprins de o dorinţă fierbinte. Anna îl trase spre pat, îşi smulse halatul şi privi mulţumită cum Matt fremăta. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, îi sărută, îmbătat de parfumul ei, vârfurile rozalii, până când Anna îşi opri respiraţia şi suspină adânc.

Matt o întinse cu grijă pe pat. Anna se juca cu degetele în părul lui des. Ca un arc, el se ridică în picioare şi începu să se dezbrace cu mâinile tremurânde. Anna întinse braţele temătoare spre el. Matt stinse lumina şi se culcă alături de ea. Simţind căldura trupului bărbătesc, Anna crezu că se pierde. Se lipi de el. Mâna lui mângâia pielea netedă şi fină, iar ea tremura de dorinţă.

Mângâierile lui Matt erau un dulce chin. Îi cercetă îndelung fiecare părticică a trupului, ducând-o spre extaz...

Capitolul 1

— Da, îmi place să petrec aici, sunt născută în zodia Vărsătorului şi nu-mi doresc să fac dragoste cu dumneata! Tânăra doamnă cu ochii de un verde ciudat, ca cel pe care-l are marea câteodată şi părul lung şi blond, zâmbi. Privi pe junele care se depărta decepţionat, în căutarea unei noi cuceriri. Anna Lynn Jardaine traversă alene salonul şi studie cu oarecare interes invitaţii.

Era petrecerea de adio dată de părinţii ei care urmau să plece chiar a doua zi în Europa. Vor rămâne acolo timp de un an. Plănuita călătorie îi provoca sentimente contradictorii. Pe de o parte, se bucura de acest eveniment, pe de altă parte simţea că-i va fi dor de ei. Anna era deja la cei douăzeci şi şapte de ani o persoană independentă şi trăia departe de familia sa de opt ani.

Dar să mă ocup mai mult de invitaţi, se gândi Anna şi încercă să pătrundă prin mulţimea din salon. Salută vechile cunoştinţe, conversă cu amabilitate cu câteva, acceptă chiar un pahar de şampanie. Cât timp savura licoarea rece şi înviorătoare, ochii studiau cu atenţie prin mulţimea de invitaţi. Deodată descoperi silueta unui bărbat înalt, bine făcut, care discuta cu tatăl ei.

Necunoscutul purta un costum de o tăietură

perfectă. I-ar fi stat bine în oricare ţinută. Îl vedea doar din spate, dar ceva din ţinuta lui i se păru cunoscut.

Involuntar îşi aminti timpuri trecute şi imediat se lăsă cuprinsă de gânduri triste. Descoperi şi câteva figuri cunoscute. Merse lângă prietenii ei vechi, râse de întâmplări de la şcoală şi glumi. Zâmbi la gândul că pe vremuri visa să ajungă balerină. Aduse argumente pentru profesia pe care şi-a ales-o – era avocat – şi care-i aducea satisfacţii şi poate, un soţ bogat dintre clienţii multimilionari. Cuprinsă de bună dispoziţie, Anna părăsi grupul vesel şi merse către vechile cunoştinţe, pe care le revedea după o perioadă îndelungată. Tatăl ei îi făcu semn cu mâna şi Anna îşi schimbă direcţia. Ocazie excelentă pentru a-l studia pe necunoscut de aproape, gândi ea.

În clipa când Anna se apropia de cei doi, necunoscutul se întoarse brusc cu faţa.

Se făcu palidă. Amintirile o copleşiră.

În faţa ei stătea în carne şi oase Matthison Marshall – bărbatul de care fusese îndrăgostită cu toată fiinţa ei cu ani în urmă. Arăta parcă mai… matur, dar trupul îi rămase suplu şi musculos. Trăsăturile feţei erau mai accentuate. Nimic nu mai amintea de acel tânăr de altădată, lipsit de griji. Ochii lui rămăseseră neschimbaţi – mai avea încă acei ochi minunaţi de culoarea chihlimbarului – dar nu mai aveau acelaşi efect asupra Annei. Da,

anii şi-au lăsat amprenta, dar privirea lui o mai înfiora. Chipul lui trăda uşor, indiferent, o lipsă de prejudecăţi.

— Prinţesa mea!

Vocea tatălui ei îi întrerupse firul gândurilor.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe Matt Marshall. Lui îi datorăm călătoria în Europa. Lui îi aparţine clădirea pentru care trebuie să fac proiectul.

Anna citi rugămintea din ochii tatălui ei. Fu străbătută de un fior.

Ce bine ştia ce înseamnă această privire: fii, te rog, amabilă!

De ce tocmai el?! Ridică privirea şi se uită direct în ochii fascinanţi pe care timp de opt ani a încercat să-i uite. Inspiră adânc.

— Bună seara domnule Marshall.

— Spuneţi-mi simplu, Matt.

La auzul vocii lui, tresări uşor. Cum să reacţioneze în faţa tatălui ei?

Privirea lui Matt o studia aproape obraznic.

— În rochia aceasta vaporoasă parcă sunteţi o zână!

Anna roşi. Tatăl ei nu putea bănui nimic din ceea ce fusese cândva, dar vocea lui Matt îi trezea amintiri pe care timp de opt ani a vrut să le şteargă din minte.

Într-un fel se simţea uşurată când văzu că Matt păstra secretul lor în faţa tatălui ei. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai el să fie acela care

să facă afaceri cu bunul ei tată? De ce oare nu i-a pomenit nicicând de el? De-ar fi ştiut, ar fi încercat să evite această întâlnire.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, aş dori să mai discut şi cu alţi invitaţi.

Anna rămase singură cu Matt.

— Îţi mulţumesc că nu ai amintit de nimic, spuse Anna sec şi voi să plece.

— Stai, aşteaptă. Doar o clipă. Nu am vrut să ştie. Îl consider pe tatăl tău un om de treabă şi nu vreau să-l necăjesc. El ţine mult la tine.

Anna simţi din nou cum se înroşeşte. Cu greu reuşi să-l privească din nou în ochi.

— Ai dreptate, nu e cazul să afle ce prostuţă eram eu acum opt ani. Te asigur, domnule Marshall, că de acum înainte te voi evita. Regret că te-am cunoscut cândva.

— Îmi pare rău, Anna, dar există lucruri pe care nu ar trebui să le dai uitării. În ce mă priveşte, îmi amintesc bine că m-ai scos din joc şi mi-ai ucis copilul.

Neîncrezătoare, Anna îl privi fix. Credea el oare cu adevărat că ea a ucis… Cum putea el să-i aducă aşa o acuzaţie? Trebuia să plece imediat de lângă acest tip.

— Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea. Dar probabil că foloseşti orice mijloc ca să mă umileşti. Nu vreau să te mai văd. Niciodată. Am început o viaţă nouă şi nu permit oricui să mă jignească. Deci, scuză-

mă, te rog!

Anna se întoarse cu spatele şi plecă în grabă. Privirea lui Matt îi frigea spatele. Dar ea nu voia să se lase impresionată. Îşi dorea un singur lucru: să fugă cât mai departe de acest bărbat. Se opri doar pentru a lua un pahar de şampanie şi se îndreptă repede spre grupul de cunoscuţi.

— Ei, Anna! Cine era tipul mortal cu care ai discutat? Ai putea să fii mai generoasă şi să-l împărţi cu noi! spuse una din fete.

Anna făcu o grimasă.

— Poţi să-l iei, dar, crede-mă, nu e mare lucru. Este cel mai arogant şi mai egoist tip pe care-l cunosc. Dar, mai bine, convinge-te singură. Îţi aparţine. Păstrează-l sănătoasă!

— Mm! Trebuie să fie ceva de capul lui, spuse prietena Annei. M-ai făcut curioasă. Încerc, poate am baftă.

Anna observă cum prietena ei îşi făcea loc prin mulţime. Când aceasta ajunse la Matt, Anna simţi, brusc, o durere în trup. O clipă îi privi pe cei doi, apoi se întoarse cu spatele. Nu, nu era geloasă, nu avea niciun motiv. Trecutul era departe, viitorul îi stătea în faţă. Ridică din umeri şi alungă cu ciudă orice gând în legătură cu Matt. Se alătură grupului de invitaţi veseli care se aflau lângă bufetul cu aperitive.

Ţinând în mână o farfurie, se aşeză lângă un vechi amic. Ce frumoasă ar fi fost această seară

dacă nu l-ar fi revăzut pe Matt. Gândurile îi erau copleşite de prezenţa lui Matt. Involuntar îi descoperi pe cei doi. Trase cu coada ochiului. Prietena ei avea succes. Şedea lângă el şi-i oferea mici porţii dintr-un sandviş. Fata se aplecă să-i şoptească ceva la ureche. Anna se încruntă şi imediat se ridică de pe scaun. Nu avea chef să-i mai privească. Discută puţin cu cei de la masă şi părăsi salonul. Era peste puterile ei să-l vadă pe Matt alături de altă femeie. Se hotărî să meargă în sala de dans, unde, tot mai multe perechi se lăsau purtate de acordurile muzicii. Cineva aduse discuri din anii ’50. Câteva perechi încercară un twist. Toţi au izbucnit în râs şi au sugerat numele celui mai bun chirurg din oraş.

Curajos, tatăl Annei o invită la dans. Abia începu să se simtă bine, când, fără să mai întâlnească privirea lui Matt se simţi brusc paralizată.

— Regret, tati, eşti mai în formă decât mine astăzi, spuse Anna, abia respirând. Am nevoie de aer!

Dorea să evite o nouă întâlnire cu Matt.

Aproape fugi până la uşa care ducea spre grădina interioară.

Aerul proaspăt o învioră. Anna coborî, parcă hipnotizată, poteca îngustă de lângă bazinul de înot şi ajunse la foişorul, care datorită ornamentelor sale vechi, părea cam demodat. Anna zâmbi şi intră. Se aşeză pe o banchetă

acoperită de perne moi. Aici era linişte şi pace. Mulţumi cerului că nimeni dintre invitaţi nu descoperise acest colţişor romantic. Se lăsă uşor pe spate şi încercă să se destindă. Gândurile o purtară înapoi, în trecut, când era îndrăgostită de tânărul medicinist…

Îl întâlnise prima oară în campusul universitar. Pentru Anna a fost dragoste la prima vedere şi crezuse că şi din partea lui era la fel. După patru luni de prietenie au făcut dragoste împreună. Annei îi lipsea experienţa. Matt a iniţiat-o cu multă grijă. I-a arătat că amorul fizic poate fi plăcut şi poate satisface o femeie. O trecu un fior amintindu-şi de mâinile lui Matt, care ştiau să mângâie perfect, de săruturile lui pasionale, de starea de orgasm care-i cuprindea pe amândoi… Ah, câte nopţi au trecut astfel… Ar trebui să-i fie mereu îndatorată pentru aceste plăcute amintiri legate de primele ei experienţe sexuale. Însă Matt i-a arătat şi reversul medaliei. Ce experienţă amară!

Fusese plecată acasă în vacanţa de Paşti. Când s-a întors, primul lucru a fost să alerge în camera lui Matt. Se temea să nu fi rămas însărcinată şi voia să vorbească în primul rând cu Matt.

Când ajunse la uşă, auzi voci. Matt discuta cu un alt tip. Auzi râsete şi glume obraznice despre o a treia persoană. La început nu pricepu despre cine

era vorba, apoi se lămuri.

— Ei, Matt, ce ai de gând cu fetiţa?

— Asta e problema, răspunse Matt, e prostuţă rău. Te rog, crede-mă, am încercat să scap de ea, dar nu am reuşit.

Anna nu mai rezistă. Auzise de-ajuns.

Dumnezeule, ce-a mai fugit! Şi-a adunat în grabă lucrurile şi a plecat în aceeaşi noapte. Abia după trei ani a scăpat în sfârşit de dureroasele amintiri şi s-a întors la Los Angeles. Acesta a fost momentul de cotitură din viaţa ei. De atunci, Anna s-a dedicat în totalitate studiului şi carierei. Nu mai lăsa timp pentru altceva. După doi ani a reuşit să treacă examenul de avocatură, iar domnul Everett i-a oferit un post la biroul său. Astfel, trecutul era pe deplin îngropat.

Anna suspină şi închise ochii. Deodată auzi paşi pe alee. Se ridică, curioasă să afle cine i-a descoperit ascunzătoarea. Nu văzu pe nimeni. Respiră uşurată şi se aşează la loc.

— Ce faci Anna?

Se sperie cumplit.

— Pleacă de aici!

— Nu e chiar aşa de simplu, micuţa mea zână.

— Nu vreau să te mai văd, Matt! Ce a fost între noi cândva s-a sfârşit demult. Nu mai doresc să reîncepem relaţia care nu mai există. Crede-mă, Matt, între noi nu mai este absolut nimic.

— Te înşeli, Anna. Mai avem multe să ne

spunem. Nu mai încerca să fugi. Nu înainte de a-mi da o explicaţie.

— Nu mai este nimic de spus. Ce a fost, a fost! A scormoni în trecut înseamnă să facem mai mult rău, şi ne-am făcut destul.

— Pleci fără a lăsa un cuvânt de adio şi eu trebuie să uit asta? Crezusem că între noi este ceva special şi tu ai dat la toate cu piciorul.

Anna ridică ochii şi-l privi cu neîncredere.

— Matt, încetează! Acum îmi merge bine, peste doi ani voi primi diploma de avocat. Noi doi nu avem ce să ne mai spunem!

Anna voi să plece, dar Matt o prinse strâns de umăr.

— Nu mă atinge!

Pentru nimic în lume nu voia să fie atinsă de el. Chiar după opt ani îşi amintea de senzaţia pe care i-o provoca Matt. El însă n-o slăbi din strânsoare. Anna simţi pe gât respiraţia lui caldă. O cuprinse şi cu celălalt braţ şi o trase spre el. Ar fi trebuit să se apere. Dar nu putea face nicio mişcare. O fascina. Nemişcată, Anna aştepta să fie sărutată; nu mai era capabilă de a se desprinde din îmbrăţişare. Când buzele lui i-au cuprins gura, se simţi eliberată. Se înfioră. Gura lui Matt îi desfăcu uşor buzele şi ea răspunse chemării lui cu o dorinţă nesfârşită, nepotolită ani de zile. Era conştientă că greşea dar nu putea altfel. Mâinile lui îi alunecau pe trup, degetele îi mângâiau

spatele tot, sânii…

Tulburată, Anna se lipi de el. Ar fi vrut să stea aşa un veac… Dintr-o dată el o îndepărtă. Ea îl privi în ochi şi îngheţă. O ura!

— Nu, Anna! Matt respira greu. Nu vreau să mă frig încă o dată. Câţi vor mai fi fost în urma mea! Cu cine ai fugit atunci? Ce-ai făcut cu copilul meu? Să-mi răspunzi la toate aceste întrebări şi la altele! Dar mai întâi să-mi explici de ce m-ai părăsit. Fă-mă să pricep!… Dumnezeule, după atâţia ani te mai doresc încă!

Anna se întoarse cu spatele. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Trebuia să se gândească. Ce-ar putea să-i spună lui Matt? Că-l mai dorea încă cu deznădejde? Zâmbi amar. Felul cum a răspuns chemării lui era suficient de clar.

— Poate cândva vom lămuri totul!

În acel moment însă nu dorea decât s-o lase-n pace. Se simţea sfârşită.

— Te rog, pleacă Matt! spuse Anna cu o voce slabă.

Un timp se lăsă tăcerea, apoi auzi paşii lui care se depărtau.

Capitolul 2

Îşi acoperi faţa cu perna. Era încă devreme. Dumnezeule! Pisica intrase iar în dormitor şi se alinta chiar pe pat. Dintr-o dată Anna îi simţi

lăbuţele moi şi catifelate pe corp.

— Pleacă de-aici!

Se ridică şi aruncă furioasă pătura spre pisică. Brandy mieună cu reproş şi o privi cu ochii ei galbeni. Din nou, Anna îşi aminti de seara trecută. Îşi acoperi faţa cu mâinile, sperând să-l poată uita pe Matt.

Revederea a tulburat-o îngrozitor. Anna crezuse că povestea se sfârşise, dar scurta întâlnire i-a dovedit că se înşela amarnic. Gândindu-se la perioada ce a urmat despărţirii lor, ochii i se umplură de lacrimi. Atunci suportase cu greu gândul de a şti că Matt nu o mai dorea. Îşi aminti de chinul de a-şi face din nou ordine în viaţă. Nu şi-ar fi putut închipui că revederea cu Matt ar putea s-o răscolească într-atât. Şi acum el o mai dorea. Ieri seară abia aştepta sărutările lui. Probabil, că ar fi mers chiar mai departe, deşi ştia bine că deschide o rană veche.

Abia către dimineaţă a putut adormi şi l-a visat pe Matt. Se trezise cu faţa înlăcrimată.

Trebuie să termine. Nu mai avea voie să continue.

Anna se uită la ceas. Era deja doisprezece. La ora trei trebuia să-şi conducă părinţii la aeroport. Sări iute din pat şi merse la baie. Duşul rece îi limpezi gândurile. Dacă Matt va rămâne în apropierea ei, nu va putea rezista. Forţa lui de

atracţia subjuga practic orice femeie. Iar Anna era o femeie normală, cu dorinţe fizice la fel de normale. Dar cum se face că nu te interesează alţi bărbaţi tineri şi sexy? Veni o întrebare din forul ei interior. Nimeni nu putea să-i mai stea în calea realizării profesionale. Deci, Matt trebuie exclus.

Hotărâtă, ieşi de sub duş şi se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi o bluză galben-citron. Privindu-se în oglindă, descoperi că avea cearcăne la ochi. Îşi perie îndelung părul, îşi luă sandalele în mână şi coborî la bucătărie.

— Bună dimineaţa, prinţesă mică! o salută tatăl ei.

— A, dragă mea, se auzi şi vocea mamei, doar nu-ţi laşi părul aşa, să fluture. Prinde-l măcar cu o panglică.

— Da, mami, răspunse Anna abia reţinându-şi zâmbetul.

Uneori mama o trata ca pe o fetiţă.

Sorbi din cafea şi muşcă dintr-o felie de pâine. Se simţea obosită şi fără chef, dar spera ca părinţii ei să pună totul pe seama petrecerii de aseară.

Îşi trase sandalele şi-l ajută pe tatăl ei la bagaje. Aşteptă la volan să se urce şi ai săi. Porni motorul şi demară în viteză spre aeroport.

De pe bancheta din spate, mama ei îi dădea ultimele indicaţii.

— Nu uita, seara să încui bine uşile! Să nu uiţi

să achiţi gazul că te poţi trezi cu el închis. Ai grijă de pisică! Ştii că-i place să se ascundă sub pat…

— Te rog, mamă, ştii că mă pot descurca şi singură, o întrerupse Anna fără jenă.

Să o urmăreşti pe mama când vorbeşte şi să fii atentă cum conduci erau două lucruri care depăşeau puterile ei. Mama tăcu o clipă şi făcu o figură bosumflată.

— Scuză-mă, mamă, cred că azi am o zi proastă. Voi plecaţi, totuşi, pentru prima dată în străinătate şi, mai ales, pentru o perioadă îndelungată.

Automobilul părăsi autostrada şi intră în interiorul aeroportului. Anna ştia că mama ei era foarte afectată de această călătorie.

— Spune-mi Martha, ai pus în bagaj şi cămăşile mele bleu? curmă tatăl tăcerea care se instalase.

Anna zâmbi cu recunoştinţă. Acum mama avea cu ce să-şi bată capul.

După ce părinţii au coborât din automobil şi au luat bagajele din portbagaj, Anna duse maşina în parcare şi se grăbi spre locul de întâlnire, la restaurantul de lângă ghişeu. Cei doi însă nu erau acolo. Se aşeză la o masă şi aruncă o privire spre lista cu meniuri.

Dintr-o dată simţi că cineva o studia intens. Se uită împrejur şi-l descoperi la uşă pe Matt. Ce căuta el aici? Se prefăcu că nu-l observă şi continuă să citească lista. Nu rezistă mult şi

aruncă o privire fugitivă. Matt era tot acolo şi zâmbea. N-are decât să rămână acolo, gândi Anna. În niciun caz ea nu-l va invita la masa ei. Îşi mută privirea din nou pe lista de meniuri. Când îşi ridică ochii îi văzu pe părinţii ei venind. Dar nu singuri, ci împreună cu Matt. Tatăl Annei zâmbea cu subînţeles.

— Regret că am întârziat. Scumpa mea, ţi-l aminteşti pe Matt? A fost aseară la noi la petrecere. A vrut să mai stăm la o gustare înainte de a pleca spre Europa.

Discursul fu întrerupt pentru a face comanda, apoi el continuă:

— După cum ştii, colaborez de un timp cu Matt. L-am cunoscut acum câteva săptămâni. Afacerile le-am încheiat printr-un intermediar.

Bătrânul tată îi aruncă din nou o privire cu subînţeles. Anna consideră că ar putea să-i facă această plăcere. Coborî ochii şi sorbi din cafea.

Matt rupse tăcerea:

— Ştii, John, cred că ţi-am oferit ţie slujba pentru că auzisem că ai o fiică extrem de frumoasă.

Toţi au râs, Anna îşi păstră figura serioasă. Se întreba ce planuri are Matt. Ce-o fi vrând de la ea? Îl privea drept în ochii săi de culoarea chihlimbarului.

— Serios, Anna! Matt zâmbea şarmant. M-aş bucura să-mi permiţi să te invit cândva la masă.

Cred că avem multe în comun. Tatăl tău mi-a povestit că ai studiat dreptul şi că te-ai specializat pe întreprinderi. S-a nimerit bine – eu lucrez în acelaşi domeniu şi aş putea folosi cu succes sfaturile tale.

Chipul lui Matt nu trăda niciuna din intenţiile sale, dar Anna ştia bine că el ascunde ceva. Conversaţia a fost întreruptă de chelneriţa care le-a adus sandvişurile. Câtăva vreme se lăsă liniştea, preocupaţi fiind de a lua masa.

Anna mânca fără chef şi cântărea situaţia. Matt îl avea pe tatăl ei la degetul cel mic, dar cu ea nu-i va merge. De astă dată, nu!

Simţi privirea lui Matt aţintită asupra ei.

— Regret, domnule Marshall, dar dacă aveţi nevoie de un consilier juridic adresaţi-vă mai bine unui alt avocat, mai ales că nu aveţi niciun motiv să ieşim împreună.

Vocea ei suna cinică.

— V-aş plictisi numai.

— De asta mă îndoiesc.

Matt îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Am convingerea că noi doi avem subiecte de discuţie. Am putea, de exemplu, să vorbim despre…

Speriată, Anna spuse:

— Cu bine, domnule Marshall! Călătorie plăcută!

— Domnule Marshall? repetă Matt.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului zâmbeau înveseliţi.

Anna îşi ţinu respiraţia, dar el îi zâmbi cu înţeles.

— Pe curând, spuse el moale şi o privi adânc în ochi.

— Asta niciodată, mormăi ea.

Se uită după el neliniştită. Avea sentimentul că el a înţeles bine ce a vrut să spună. La naiba! Îl observă cum se oprise şi discuta cu funcţionara. Se întristă când văzu cum tânăra îi răspundea foarte încântată. Apoi Matt părăsi restaurantul şi Anna se ocupa acum doar de părinţii ei.

Tatălui ei îi pierise glasul, iar mama era ameţită.

— Nu cumva ai fost cam nepoliticoasă? întrebă el. Matt e un băiat drăguţ, inteligent, cu stare, chiar foarte frumos! Înainte de toate, lui îi aparţine firma la care sunt angajat. Chiar dacă nu-ţi place, măcar poţi fi politicoasă. Ce ţi-a făcut? Abia l-ai cunoscut aseară.

Tatăl ei se opri. Anna ştia că l-a deranjat comportarea ei. Dar cum să le explice părinţilor ei ce are cu Matt. Oftă. Mama ei salvă situaţia. Aruncă o privire la ceas şi spuse:

— Dumnezeule, timpul trece. Să ne grăbim!

Când au vrut să achite consumaţia, au constatat că Matt plătise totul. Pe drum spre sala de tranzit tatăl ei o rugă insistent să fie amabilă cu domnul; mai târziu poate chiar îl va place, dacă-l va

cunoaşte mai bine.

Anna suspină. Aşa care va să zică! Părinţii aveau din nou intenţia să o mărite. Ei nu puteau înţelege cum de Anna trăia deocamdată singură. Sosise timpul să-şi ia rămas bun. Anna se surprinse cu ochii plini de lacrimi. I se opri un nod în gât.

— Îmi va fi dor de tine! şopti ea şi o îmbrăţişă pe mama ei, femeie încă delicată şi frumoasă.

Apoi îşi sărută tatăl pe obraz.

— Şi de tine o să-mi fie dor, tati, şi nu-ţi fă probleme, o să am grijă de mine.

— Uneori mă gândesc că mult prea bine, răspunse el şi o îmbrăţişă.

Anna ştia că spusele lui au încercat să-i aline durerea despărţirii. Cei doi se îndreptară spre avion.

— Ne vedem în vacanţă, strigă Anna, înainte ca ei să intre în avion.

Se opri şi privi uriaşa maşină. După ani de zile se simţea prima oară singură. Chiar dacă de multă vreme plecase de acasă, tati şi mami erau mereu acolo, gata oricând să-i vină în ajutor.

Se sperie groaznic când nişte braţe puternice o cuprinseră pe la spate.

— Matt! rosti ea moale.

Se întoarse protestând, iar Matt îşi apăsă gura peste buzele ei. Sărutul lui îi dădu fiori. Când o lipi de el, îi simţi căldura trupului. Mâinile sale îi mângâiau spatele, gâtul, ceafa şi pleoapele

închise, cuprins parcă de un dor nebun, de o sete de nestins. Iar Anna, fără nicio putere, îi răspunse la sărut, uitând unde se află. Dorea un singur lucru, ca acest sărut să fie nesfârşit. Când Matt o slăbi din îmbrăţişare, Anna se simţi ameţită şi dezorientată.

Privirile lor s-au întâlnit. Pentru o clipă timpul se opri în loc. Apoi, Matt zâmbi.

— Nu uita, mica mea zână, vreau să te revăd curând. Să nu fugi!

— Matt, eu…

Matt o cuprinse din nou în braţe. Trupurile lor parcă s-ar fi topit. Conştientă că nu era acolo locul potrivit, acceptă totuşi din nou un sărut lung şi pasional.

Dintr-o dată el se desprinse din îmbrăţişare, se întoarse cu spatele şi dispăru în grabă.

Anna se opri pe moment în loc, încercând să-şi revină.

Ce voia Matt de la ea? Ce bine că acum pleca. Raţiunea şi principiile se topeau în prezenţa lui.

O doamnă în vârstă, cu părul alb, o aduse la realitate:

— De m-ar fi sărutat cineva şi pe mine aşa… suspină adânc.

Anna conducea cu ochii în lacrimi. Se concentra cu greu. Matt intrase din nou în viaţa ei şi la drept vorbind îl mai plăcea încă. După ce părăsi

autostrada, Anna îşi dădu seama că, în mod ciudat, nu se mai gândea la părinţii ei. Toate gândurile erau copleşite de persoana lui Matt, care reuşise pentru a doua oară să o subjuge.

Ajunse acasă şi constată că i se părea foarte goală şi liniştită. Deja îi era dor de ei. Deschise uşa şi Brandy o zbughi afară. Măcar i-a mai rămas pisoiul. Intră în bucătărie, urmată de Brandy. Îi puse mâncare în vasul lui special, dar pisoiului nu-i era foame. O privea parcă aşteptând ceva.

— Ei, o să vezi tu, bestie nerecunoscătoare, mormăi ea şi ieşi. Altceva nu mai vezi de mâncare!

Urcă scara spre dormitor simţind încă o dată ce goală era casa! Intră în dormitor şi-l găsi pe Brandy tolănit pe pat. Anna se întinse alături de pisoi şi-i mângâie blana moale, de culoarea, castanelor. Muşchii îi jucau sub blană şi ea trebui să-şi amintească de Matt din nou. Sări de pe pat ca un arc şi începu să se plimbe prin cameră.

— Să-l ia naiba! spuse tare, apoi ieşi.

Exista doar un singur lucru care-o putea ajuta să-l uite pe acest bărbat. Merse în camera de lucru şi se apucă de învăţat. Această ocupaţie sigur îi va schimba gândurile.

Aproape nu auzi când sună telefonul. Recunoscu voce lui Bob Sanchez, care o invita la cină şi se declară de acord. Bob era un băiat de treabă şi un prieten de nădejde. Puse receptorul în furcă şi respiră uşurată. Să iasă în oraş cu un alt tip,

acesta era un lucru care-i va putea aduce uitarea.

Luni dimineaţa, când merse cu maşina spre birou începu să se gândească din nou la Matt.

Chiar de la intrare, observă pe chipul colegei sale, Molly, o expresie ciudată. Îşi agăţă haina în cuier şi îşi turnă cafea în ceaşcă. Se vedea clar că Molly avea ceva de povestit.

— Se întâmplă ceva! şopti ea precipitat.

— A venit deja? întrebă Anna arătând cu capul spre biroul domnului Everett.

— Da! Şi e bine dispus! Azi dimineaţă, devreme, a sunat cineva – un tip cu o voce senzuală. A vrut să vorbească cu domnul Everett. Se numea Madison, parcă…

Anna simţi iarăşi un fior. Madison putea fi şi Matthison. Avea de acum halucinații. Şi totuşi…

— Dacă tipul arată bine, voi încerca să-l cuceresc, spuse Molly.

— Molly, râse Anna, promit să nu-ţi stau în cale.

— Vorbeşti prostii, răspunse Molly în glumă. După cum arăţi tu, mie nu-mi mai rămâne nicio şansă.

— Nu mai doresc să mai cunosc vreun bărbat, deci nu-ţi fă griji. Când vine îmi pun o rochie sac, ochelari şi-mi fac un coc.

— Nu ajută! mormăi Molly şi ridică telefonul. Maiestatea sa te solicită, şopti ea. Du-i cafeaua. Dumnezeule, este în toane bune!

Anna luă stiloul şi bloc-notesul într-o mână, cafeaua în cealaltă şi intră, împingând uşa cu cotul, în biroul domnului Everett.

— Ei, aţi venit mai târziu astăzi, dar nu face nimic! o luă în primire domnul Everett.

Anna se întrebă care ar fi cauza bunei sale dispoziţii.

— Aş dori să verificaţi câteva dosare cu contracte. De asemenea, am nevoie de câteva informaţii şi date din bibliotecă.

Anna citi în fugă lista pe care i-a înmânat-o.

Avea de umblat prin tot oraşul, în schimb era o chestie interesantă.

Îl privi intens pe domnul Everett. Cât de mult ar fi vrut să ştie dacă cel care a dat telefonul se numea Medison sau altcumva. Abia aştepta să deschidă domnul Everett discuţia.

— Am nevoie de câteva informaţii pentru un acord. Iar informaţiile sunt pentru un nou client. Doar atât vă pot spune – clientul nu doreşte să se afle încă despre colaborarea noastră.

Anna ridică privirea. Este vorba desigur despre o chestie de milioane, dar de ce nu i-a dat deloc numele acelui misterios personaj?

De fapt nu putea fi vorba despre Matt, el abia plecase de sâmbătă în Europa şi sigur nu s-a întors încă. Dar totuşi?… Nu este Matt în stare de atâtea? De ce nu?

Domnul Everett o trezi din visare.

— Aveţi timp la dispoziţie cât doriţi. Aştept lucrarea terminată.

Domnul Everett zâmbi amabil.

Ce să mai însemne şi asta? În mod normal, termenele de predare trebuiau să fie cât mai scurte.

— Să încep chiar astăzi? întrebă ea.

— Desigur. Molly se poate ocupa de restul.

Ameţită, Anna ieşi din birou. Molly o privi întrebătoare.

— Ciudat. Azi mi-a dat voie să-i rezolv corespondenţa personală. Chestia asta nu s-a mai întâmplat. Ai descoperit care este mobilul?

— Nu, iar după cum se comportă a prins peştele cel mare.

Anna îşi luă geanta şi haina.

— Închipuie-ţi, pot să lucrez un timp nelimitat. Poate că o fi bolnav.

Tocmai voia să plece când sună telefonul.

— Pentru tine! o chemă Molly.

— Anna? Era vocea lui Bob. Am vrut să ştii cât de mult mi-a plăcut sâmbătă seara. Ne mai vedem?

— Sigur, Bob, dar nu înainte de sfârşitul săptămânii. Am de lucru până vineri seara.

— Şi eu. Deci pe vineri. Ştiu undeva un restaurant drăguţ. Patronul este un prieten de-al meu.

— Grozav. Vii să mă iei pe la opt şi jumătate.

— O.K., spuse Bob. Pe curând.

Anna răsuflă uşurată şi puse receptorul în furcă. Weekend-ul era rezolvat cumva, măcar parţial.

Zilele săptămânii trecură în zbor. Anna simţea o stare ciudată de nelinişte, avea mult de lucru şi ignora acest sentiment. Domnul Everett nu i-a dezvăluit încă numele acelui ilustru nou client. A mai primit numeroase telefoane de la necunoscuţi, dar misterul nu a putut fi dezlegat, întreaga săptămână domnul Everett radie de fericire.

— Pe luni! îi strigă Molly, Annei în parcare.

— Un weekend plăcut, răspunse Anna şi închise portiera maşinii. Fredona o melodie, era bine dispusă. Documentele care trebuiau să fie consultate au fost toate disponibile. Continua să aibă însă o senzaţie ciudată, dar încerca să o ignore. Urma să petreacă un weekend şi aceasta îi făcea plăcere.

Deschise uşa şi pisoiul intră în casă. Când pătrunse în vestibul văzu o cutie mare, care părea să aibă aspectul unei cutii de la florărie. Alături era un bileţel lăsat de femeia de serviciu, care primise, probabil, florile.

Anna deschise furioasă cutia. Înăuntru se afla un superb aranjament de orhidee de culoare albă. De la cine să fie? De la părinţi era exclus, erau prea scumpe, costaseră o avere. Bob, poate? Imposibil.

Duse florile în bucătărie, umplu o vază cu apă şi se uită insistent la pisoi.

— Doar tu, Brandy, ştii exact de la cine sunt florile, dar poate îmi vei destăinui şi mie, nu-i aşa?

Micuţul animal o privi întrebător şi păşi alintându-se spre dormitor. Anna merse în baie şi se dezbrăcă încet. De la cine să fie orhideele? Intră sub duş şi se destinse.

Lângă flori nu se afla niciun mesaj. Va da mâine telefon la florărie. Poate cartea de vizită se pierduse. Se înfăşură în halatul pufos şi intră în dormitor. Fredonă o melodie şi îşi perie multă vreme părul. Merse apoi spre dulapul cu haine.

Astă seară se va îmbrăca cu o rochie de mătase turcoaz. Culoarea rochiei va sublinia strălucirea ochilor. Termină pregătirile şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Pisoiul se urcase în mijlocul patului.

— Te dau afară, rău-crescut ce eşti! Nu te mai uita aşa cu ochii tăi galbeni! Ah, nu uita Brandy, te dau afară când mă întorc acasă!

Tocmai când cobora se auzi soneria. Anna se felicită pentru punctualitate şi alergă să-i deschidă uşă lui Bob. O săptămână întreagă s-a enervat din cauza lui Matt. Acum va pune punct. Era hotărâtă să-l alunge din gândurile ei. Şi la asta o va ajuta şi seara plăcută, care tocmai începea.

Capitolul 3

— Ţi-a plăcut? întrebă Bob şi gustă cafeaua.

— Mm! A fost cea mai bună cină din ultima vreme!

Anna comandase medalion cu sos burgund, cartofi gratinaţi şi varză de Bruxelles cu migdale.

Îi zâmbi lui Bob. Petrecuseră împreună o seară plăcută şi relaxantă.

— Ţi-am spus doar, prietenul meu are grijă să ni se aducă ce este mai bun.

Bob se lăsă confortabil pe spate. Anna zâmbi. Bob era suplu, cu părul blond deschis şi ochi căprui, purta ochelari cu ramă metalică. Cândva se va îndrăgosti de o fată frumoasă şi o va alinta trimiţându-i braţe de flori. Flori! Uitase complet de flori.

— Bob, tu mi-ai trimis flori?

— Cine, eu? Nu. De ce?

— Cineva mi-a trimis orhidee. Cel puţin o duzină.

— Regret. Păpădia îmi place mai mult. La fel şi portofelului meu.

— Hm, spuse Anna gânditoare.

Se aşeză mai comod şi privi prin restaurant. Privirea se opri asupra unei femei foarte frumoase, cu părul roşu tiţian, care intra în acel moment. Era însoţită de un bărbat bine făcut.

— Matt! şopti Anna uimită.

— Hei, Matt! strigă Bob, înainte ca Anna să-l poată opri.

— Îl cunoşti pe Matt Marshall?

Bob nici nu observă cât de tulburată era Anna.

— Este o rudă îndepărtată. Suntem amândoi din Santa Barbara. Biroul nostru lucrează când şi când pentru el. Ce s-a întâmplat?

Bob o studia cu atenţie.

— Te-ai făcut palidă. Nu ţi-a priit mâncarea?

— Ba da, totul este bine, îl asigură Anna. Este… este prea cald aici.

Se ridică. Era deja prea târziu. Matt şi frumoasa roşcată veneau direct spre masa lor.

Deci, era din nou în oraş. De ce oare trebuia să-i fugă mereu din cale. Anna se gândi iarăşi la noul client. Să fie oare Matt acel client necunoscut? Nu, puteau fi sute care intrau în discuţie. Anna observă zâmbetul de pe chipul lui Matt. Se părea că îl amuză nesiguranţa ei.

— Salut, Bob! Dânsa este Anna? întrebă el cu ochii miraţi, dar în acelaşi timp scânteietori. V-o prezint pe Lolita!

Anna strâmbă uşor din nas. Ce nume mai are! Bob însă o sorbea din ochi… Parcă ghicind gândurile Annei, Lolita ridică cu nevinovăţie din umeri.

— Mamei mele i-au plăcut numele spaniole!

Vocea şi pronunţia se potriveau parcă cu numele. Zâmbi prietenos şi se aşeză la masa lor.

— Cine te-a trimis chiar aici, la acest restaurant? îl întrebă Anna furioasă pe Matt, privindu-l fix în ochi.

— I-am povestit lui Matt că venim aici. Ne-am întâlnit la birou. El mi-a spus că te-a cunoscut la o petrecere.

S-au oprit din discuţie când a venit chelnerul şi le aduse băuturile. Din câte reţinuse Anna, Bob nu comandase nimic. Se uita absentă la paharul cu cocktail din vodcă şi lămâie.

Aşa ceva nu mai băuse de când… Ridică privirea şi îl văzu pe Matt.

— Da, n-am uitat încă! observă calm Matt.

— Nu-mi mai place de multă vreme, răspunse Anna rece. De opt ani nu am mai băut acest fel de cocktail.

— Câte lucruri nu ai mai făcut tu de opt ani încoace…

Vocea lui Matt se stinse. Anna se întoarse către Bob şi Lolita care discutau încântaţi unul de altul. Dar nu putea să se concentreze la discuţie; gândurile o împiedicau să facă acest lucru. Privirea lui Matt îi ardea ceafa.

Dintr-o dată întinse braţul, o prinse de bărbie şi o privi fix în ochi. Când privirile lor se întâlniră, Matt tresări. Trase mâna brusc înapoi, de parcă s-ar fi fript şi se ridică.

— Lolita şi cu mine vrem să plecăm. Ne mai vedem, Bob.

Deşi cuvintele erau adresate lui Bob, ochii lui se adresau Annei.

Anna îşi luă rămas bun de la Lolita şi urmări

cum cei doi părăsesc restaurantul. Pe faţa lui Bob se citea dezamăgirea.

— Ce femeie! spuse el şi roşi.

Anna râse.

— Îţi doresc noroc! Ţi-a spus cumva şi celălalt nume?

— Da, şi numărul de telefon. Bob ezită o clipă apoi continuă. Ştii, Anna, nu vreau să te rănesc, dar Lolita este de-a dreptul…

— Ei, Bob, ne ştim de atâta vreme, ca să ne mai batem capul cu asta.

Anna zâmbi. Îi dorea succes lui Bob, dar putea acesta să concureze cu Matt? Era reconfortant însă să afle că pentru Bob era numai o prietenă şi atât. Nu era nevoie de o nouă relaţie amoroasă!

Terminară tăcuţi cafeaua. Anna se gândi din nou la Matt. Involuntar îşi aduse aminte de excursiile făcute împreună la munte şi la mare, pe coasta oceanului, la Carmel. Cum se căţărau împreună pe stânci şi Matt îi culegea bucheţele de flori. Atunci el îi promitea că într-o zi, când va fi bogat, îi va dărui orhidee albe. Hei, opreşte-te, îşi porunci singură Anna. Nu mai am voie să mă gândesc la el. Un lucru era însă limpede, florile primite aseară erau de la el.

Bob îndreptă discuţia către Matt. Erau rude îndepărtate.

— V-aţi înţeles bine? întrebă Anna curioasă.

— Când eram copii ne vedeam foarte rar. Eu nu

mergeam încă la gimnaziu, când el era deja la colegiu.

Bob făcu un semn ospătarului şi ceru nota de plată. Apoi continuă:

— Acum ne înţelegem mai bine decât atunci. De fapt, el a fost acela care m-a îndemnat să-mi continui studiile.

Da, acesta era Matt. Pe vremuri, o îndemnase şi pe ea să-şi aleagă o profesie şi să stea pe picioarele ei proprii. Nu se ştie ce aduce ziua de mâine, obişnuia să spună Matt. Şi ce dreptate avea!

— Nu are pe nimeni? întrebă Anna.

— Câte vrei! răspunse Bob.

— Nu a studiat medicina?

Deşi a pus această întrebare, Anna spera ca Bob să nu o întrebe de unde ştia acest amănunt.

Bob se încruntă.

— Adevărat, a terminat şcoala, a mers în cercetare şi a câştigat o mulţime de bani.

Anna asculta atentă. De câte ori a chinuit-o întrebarea – ce a făcut Matt, după ce ei doi s-au despărţit?

— Matt şi prietenul său au descoperit un fel de aparat tip laser, chestie care a revoluţionat ştiinţa. De atunci a făcut milioane.

— Şi cum se face că a rămas în cercetare?

— Habar n-am. Se vorbeşte că a fost dezamăgit în dragoste şi a găsit o cale de a ieşi din situație

muncind în neştire în cercetare.

Bob se opri şi achită consumaţia.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aceea, nu mai ştiu. Probabil şi-a căutat pe altcineva…

Nu, asta nu era adevărat. Dar toate acestea ţineau de domeniul trecutului. Dintr-o dată Anna se simţi sleită de puteri.

Restaurantul se golise. Îşi luă poşeta şi se ridică de pe scaun. Bob se ridică şi el şi o întrebă:

— Ia spune-mi, sper că nu te interesează Matt? El este un băiat simpatic, dar e păcat de tine. Cum nu este un tip stabil s-ar putea să te lase baltă şi tu să suferi din cauza lui.

Prea târziu! A suferit cu ani în urmă, mult, mult de tot…

— Matt nu mă interesează defel, răspunse ea după o scurtă chibzuinţă. Sunt curioasă şi atât.

— Bine.

Bob răsuflă uşurat.

— Matt e bun pentru un flirt, nu pentru o chestie serioasă. Mergem?

Anna fu de acord.

Cum putea spune că nu simte nimic pentru Matt, când simpla lui prezenţă o scotea din minţi? Seara întreagă era compromisă.

Tăcuţi au mers spre casă. Anna se gândea la Matt, iar Bob la simpatica Lolita. O conduse până la uşă şi aşteptă ca Anna să deschisă uşa.

— Vrei o cafea, Bob?

— Nu, mulţumesc. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Şi nu am să închid un ochi cu gândul la Lolita.

Zâmbi.

— Este o fată drăguţă, observă Anna. Dar îţi dau un sfat, nu-ţi fă prea multe speranţe. Ştii că este prietena lui Matt.

— Da. Bob se întristă. Dar mi-a lăsat numărul ei de telefon.

— Ei, atunci îţi doresc noroc.

Anna îl sărută uşor pe obraz şi-l urmări până când ajunse la maşină. Apoi închise uşa. Se simţea sfârşită. Îşi scoase sandalele şi urcă în dormitor. Îşi dezbrăcă rochia şi trase cuvertura de pe pat.

Pisoiul dormea fericit în mijlocul patului. Furioasă, trase pe ea halatul de baie şi duse pisoiul adormit în hol. Deschise uşa din spate şi îl expedie afară.

— Acum am să pot şi eu dormi… în sfârşit!

Însă nu reuşi defel. După ce timp de câteva ceasuri s-a chinuit să adoarmă, renunţă. Se făcuse deja dimineaţă. Merse în bucătărie să-şi încălzească un pahar cu lapte.

Era ceva uluitor! Scormonea în trecut chestii care trebuiau demult uitate. În sufletul ei domnea îndoiala. Dacă totul aparţine trecutului, de ce o mai impresionează acest bărbat? Şi de ce el nu o

lăsa în pace? Din răzbunare? De ciudă că l-a părăsit înainte ca el s-o părăsească? Din cauza copilului? Dar nu a fost niciun copil. Matt poate aflase de la prietena ei, Mary, că se temea că a rămas însărcinată…

— La naiba!

Constată că laptele dăduse în foc.

La uşa din spate se auzea cum cineva zgâria cu ghearele. Brandy se întorsese acasă. Îi dădu voie în casă şi-i puse lapte cald în vasul special. Laptele îi plăcea mai mult lui Brandy, decât ei, constată necăjită.

Privi motanul cum îşi făcea toaleta meticulos. Era tare fericit. Umblase hai-hui toată noaptea cum făcea probabil şi cealaltă creatură cu ochi de culoarea chihlimbarului. Se aplecă să-l prindă, să-l dea afară.

— Ieşi afară!

Brandy scăpă şi urcă în fugă treptele spre dormitor. Anna oftă. Ştia că-l găseşte, sigur, în patul ei, unde se simţea mulţumit şi fericit.

Privi la ceas şi se gândi să nu se mai culce deloc. Trase pe ea treningul albastru şi făcu câteva ture în jurul blocului. Aerul proaspăt îi făcea bine, iar priveliştea răsăritului o bucura nespus. Apoi îşi făcu o cafea şi pâine prăjită; luă micul dejun şi se aşeză la masa de lucru.

Dar nu se putea concentra deloc. Simţea, fără să vrea, degetele fierbinţi ale lui Matt pe trupul ei…

Închise cartea şi începu să facă ordine în cameră. Obosi repede şi luă la întâmplare o carte din bibliotecă. Încercă să citească. Citi doar titlul. Ca un făcut, era un roman de dragoste. Din nou se gândi la Matt. Cum făcuseră dragoste amândoi, cum mâinile lui i-au mângâiat fiecare centimetru al trupului ei.

Anna se ridică ameţită şi fugi în baie. Un duş rece i-ar face bine. Dar înainte de a intra sub duş, sună telefonul. Era vocea lui Bob, care o invita să meargă împreună la teatru, iar Anna era de acord. Se vor întâlni la teatru. Biletele erau rezervate la casă pe numele lui.

Anna se îmbrăcă pentru teatru şi fredonă o melodie încetişor. Îşi aranjă îndelung părul, puse puţin fard, scoase motanul din casă şi plecă.

Seara începuse bine! Găsi un loc de parcare chiar la intrare. Nimic nu va putea să o mai tulbure astăzi. Îşi luă biletul de la casă şi intră în sală să-şi caute locul. Se miră cum de a găsit Bob locuri aşa de bune şi îşi propuse să-l întrebe ce relaţii grozave a avut.

Citea atentă programul şi nu observa că cineva stătea în picioare lângă ea, aşteptând să i se facă loc. Abia când auzi pe cineva dregându-şi glasul ridică ochii, vizibil jenată. Dar nu reuşi să-şi ceară scuze, că i se opri respiraţia. O priveau nişte ochi de culoarea chihlimbarului.

— Tu! Cum de ai venit aici? bâlbâi ea surprinsă

şi furioasă.

— Cu maşina, răspunse modest Matt.

— Unde este Bob?

— Când l-am văzut ultima oară se grăbea să o întâlnească o tipă minunată, cu numele Lolita.

Se opri puţin, apoi continuă pe acelaşi ton.

— I-am spus că-i pot veni în ajutor, şi cum ştie că ne cunoaştem, a fost de acord.

— Tu le-ai pus pe toate la cale! spuse Anna cu ciudă.

Cei din preajmă, deveniră atenţi.

— Simple divergenţe de păreri, le spuse Matt zâmbind.

— Potolește-te, rosti Anna, roşie de furie.

— Poate te ridici şi să-mi permiţi să mă aşez pe locul meu, propuse Matt. Blochez tot rândul.

Fără o vorbă, Anna se ridică şi aşteptă până când el trecu. Îi arunca săgeţi din priviri. El însă se aşează grav şi începu să citească programul. Părea că Anna nu-l mai interesează.

Se stinseră luminile şi începu spectacolul, dar Anna nu putea să înţeleagă nimic. Se foia pe scaun şi încerca să desluşească ce avea de gând Matt. Ce voia de fapt? Avea sentimentul că nu o aştepta nimic bun.

Se termină, în fine, actul întâi. Era nervoasă şi nu-şi găsea liniştea. Ar fi plecat acasă. Nu mai putea suporta. Se ridică şi porni repede spre ieşire.

— Dar, încotro, zână mică?

Vocea lui era în spatele ei.

— Acasă, scrâşni printre dinţi Anna, fără a se întoarce.

— Cred că avem ceva de discutat la un pahar de vin bun.

— Dacă în paharul tău este otravă! şopti Anna.

În foaier, Matt o luă de braţ.

— Lasă-mă!

Anna încercă să scape din strânsoare, dar el o ţinea cu putere.

— Stai cuminte şi vino cu mine, scumpa mea, spuse el. Privi pe cei din jur cerându-le înţelegere şi ridică vinovat din umeri.

— Eşti un mizerabil! şopti Anna şi simţi cum se înroşeşte.

Îl urmă la bar şi aşteptă până când el comandă două pahare cu vin. Îi venea să intre în pământ.

Matt o conduse spre o masă şi puse paharele jos.

— Poate după spectacol cinăm împreună. Am să-ţi povestesc ce fac acum în oraş.

Se aşeză confortabil şi începu să o privească pătrunzător.

— Asta nu mă priveşte, minţi ea.

Dorea ca el să nu ştie că, de fapt, persoana lui o obsedează.

— Totuşi, trebuie! Este vorba despre tatăl tău şi despre biroul de avocatură la care lucrezi.

Ridică privirea. Ştia că tatăl ei colaborează cu Matt. Matt nu este proprietarul, însă, se pare că are oarecare influenţă şi poate să-l scoată pe tatăl ei din slujbă.

Anna presimţea că Matt îi va mărturisi cine este acel misterios client al biroului de avocaţi.

— Da, spuse el moale, avem câte ceva de discutat.

Deveni serios.

— Ce treabă ai tu cu slujba tatei?

Voia să mai adauge ceva dar sună gongul. Pauza se terminase. Anna era total ameţită şi incapabilă să mai gândească. Cuminte, se ridică şi-l privi pe Matt.

— Este prea complicat, îţi explic mai târziu.

O luă de braţ şi o conduse spre loc.

— După spectacol îţi voi spune totul.

— Dar vreau să ştiu acum!

Anna se aşează nervoasă pe locul ei.

— Nu, mai târziu. Acum urmăreşte piesa.

Cortina se ridică, Matt se întoarse. În timpul actului doi tăcură. Din când în când Anna îi arunca o privire fugară. Se vedea că-i place piesa. Cum de putea? Anna fierbea de mânie. Avea dureri de cap cumplite. Întâlnirea din această seară era mai mult decât putea suporta.

În sfârşit piesa se termină. Anna se simţea mizerabil. Dorea doar un pahar cu apă, două aspirine şi un somn bun.

— Mergem?

Anna ridică capul şi-l privi în ochii. Într-adevăr o scoteau din minţi.

— Matt, vreau acasă!

— Să cinăm ceva şi să stăm de vorbă. Azi, nu mâine şi nici poimâine. Vreau să-ţi povestesc ceva şi să-ţi pun nişte întrebări.

Figura lui severă arăta că vorbeşte foarte serios. Trebuia să cedeze.

— Bine, Matt. Dar repede. Nu vreau să stăm mai mult decât este necesar.

Au părăsit clădirea teatrului. Această seară se anunţa foarte promiţătoare, şi acum… Au stabilit să se întâlnească la un restaurant. Urcară fiecare. În maşina sa, Anna aşteptă să plece el primul şi demară în direcţie opusă.

Matt i-a stricat toată seara. Era sătulă să-l mai vadă. Îngândurată se îndrepta spre casă. Mai mult ca sigur, Matt voia să se laude. Nu avea decât… îi era indiferent. Nu putea să o constrângă. Mai era încă propria ei stăpână.

Când intră pe alee casa era ascunsă în întuneric. Îşi spuse că data viitoare va lăsa luminile aprinse şi căută nervoasă cheile.

— Ai pierdut cheile, mica mea sirenă?

— Matt, tu erai? M-ai speriat. Ce faci aici? De ce nu eşti la restaurant?

— De ce-aş fi. Tu eşti aici.

— Însă…

— Am mers o bucată de drum apoi am aşteptat să văd încotro o iei. Draga mea, ca un viitor avocat trebuie să fii mai orientată.

— La naiba!

Deznădăjduită căuta un motiv să-l facă să plece.

— Nu este nimeni acasă, nici nu putem discuta. Mai bine mâine. Mă doare capul…

— Nu poţi găsi alt motiv?

— Matt vorbesc foarte serios. Nu vreau nicicum să fiu singură cu tine.

Îl privi hotărâtă, sperând să-l poată convinge.

— Trebuia să te gândeşti de la început, scumpa mea. Eu am propus să mergem la restaurant, dar tu ai vrut neapărat să vii aici.

Ochii lui Matt o frigeau.

— Dacă ai să-mi oferi un pahar de vin şi un sandviş, nimic nu mai stă în calea fericirii noastre, explică el.

— Mergem înăuntru şi stăm de vorbă. Nu mai stau o clipă aici, afară, în faţa uşii.

Începu să plouă. Anna oftă şi deschise uşa. Ca o săgeată, trecu în goană pe lângă ei o făptură întunecată şi intră în casă.

— Ce-a fost asta? întrebă Matt.

— A fost motanul. Se numeşte Brandy.

Matt îl privi cum îşi scutură apa de pe blană şi cum intră mândru în bucătărie. Intrară apoi amândoi. Ea înghiţi două aspirine, sperând să-i treacă durerea de cap. Brandy mieună şi Anna îşi

aminti că nu i-a dat încă să mănânce.

— Doamne Dumnezeule, am uitat complet de el. Trebuie să fie mort de foame.

— Nu este singurul, adăugă Matt sec. Tu hrăneşti fiara şi eu caut între timp ceva pentru noi.

— Poţi merge înapoi la restaurant, să iei masa acolo.

— Fără tine nu plec nicăieri, scumpa mea. Deci, să inspectăm frigiderul. Te doare capul poate pentru că nu ai mâncat nimic.

— Nu, tu eşti singurul vinovat de asta, murmură ea şi desfăcu o conservă pentru pisici.

Cu coada ochiului observă cum Matt aducea din frigider salam, brânză, castraveţi şi roşii. Iritată, privea cum el se simţea ca acasă.

— Întreabă, dacă-ţi lipseşte ceva, adăugă ea ironic. Să pregătesc ceva…

— Mulţumesc.

Matt îşi tăie câteva felii de pâine.

— Dacă ai mai avea maioneză şi puţin vin…

Să nu-mi pierd calmul, îşi spuse ea şi aşeză un borcan cu maioneză pe masă. Nu te lăsa enervată de el.

Deschise o sticlă cu vin. Durerile de cap mai cedaseră. Matt fredona un cântec şi îşi făcea două sandvişuri uriaşe. Buna lui dispoziţie o înnebunea pur şi simplu.

— Deci, scumpa mea… Aduse două farfurii din

dulap. Am făcut tot ce-am putut. Ar trebui să-ţi faci mai multe provizii. Nu se ştie când pică cineva şi vrea să fie răsfăţat.

— Din acest motiv nici nu mai cumpăr.

Anna turnă vin în pahare.

— Matt, acum spune ce ai de spus. Vreau să aflu.

— Imediat ce stau la masă. Şi tu la fel. Ţi-au trecut durerile de cap?

— Da, minţi ea.

Se aşezară la masa din sufragerie şi mâncară tăcuţi. Matt muşca mulţumit de sine din sandviş şi lua câte o înghiţitură de vin.

Annei i se părea că a dat timpul înapoi. De câte ori mâncaseră aşa şi apoi se apucau de învăţat… Deseori lăsau studiul deoparte şi făceau dragoste.

Nu, la acest lucru nu trebuia să se gândească. Se aşeză şi continuă să mănânce fără nicio poftă.

— Dacă nu ţi-e foame, dă-mi mie cealaltă jumătate de sandviş.

Râzând, Matt trase restul de sandviş pe farfuria lui. Anna îl privea îngândurată, până când el termină de mâncat. Matt ridică paharul şi toastă. Zâmbea ciudat. Aşa o privea atunci când voia să facă dragoste. Oare acest zâmbet era de ajuns ca s-o umple de fericire? Întoarse capul ca el să nu vadă cât de mult îl dorea. Voia să-l mângâie, să-i simtă căldura trupului…

— Puţin vin, mica mea sirenă?

— Nu, mulţumesc şi te rog nu-mi mai spune aşa!

Matt se ridică şi merse încet la fereastră. Trase aer în piept.

— Mica mea sirenă, murmură el. Îmi mai amintesc de…

Vocea lui se opri şi Anna simţi că şi el îşi aminteşte de acea petrecere de la mare, la San Diego.

Făcuseră focul şi gătiseră peşte pe jăratec. Ceilalţi plecaseră demult. Matt şi Anna s-au oferit să strângă resturile, căci locuiau foarte aproape, într-o vilă pe malul mării.

Repede au făcut ordine şi Anna voia să plece. Matt însă a rugat-o să rămână.

— Haide să înotăm!

Anna voia să-şi îmbrace costumul de baie, dar Matt o opri. Când l-a privit, a înţeles dorinţa din ochii lui. Ezitând la început, îşi scoase totuşi costumul.

Făcuseră deja dragoste, dar atunci a fost altceva.

Apoi, în lumina lunii, îi văzu trupul gol. Întinse braţele spre el, ca şi cum ar fi vrut să facă dragoste. El însă o luă de mână şi intrară în apă. Şi acum îşi aminteşte de răcoarea apei.

Niciodată nu mai înotase fără costum. Se simţea liberă şi descătuşată. Matt o luă în braţe, ea se înfioră.

Mâinile lui îi mângâiau sânii rotunzi, apoi coborâră tot mai jos. O lipi de el şi o sărută cu pasiune.

— Te rog, Matt, murmură ea, când mâinile lui continuau îndrăzneţe să caute şi să alinte.

— Încă puţin, dragostea mea, răspunse el, continuând să o mângâie.

Când mâinile fierbinţi au coborât până la triunghiul mult prea sensibil acum, continuând să mângâie, excitarea o făcu pe Anna să simtă cum se topeşte. Picioarele n-o mai ţineau. Se agăţă disperată de Matt. Dar degetele continuau să coboare şi pătrunseră în ea. Anna îl aştepta umedă şi fierbinte. Lui Matt îi scăpă un geamăt de dorinţă. Abia mai putea aştepta.

— Dumnezeule, Matt… te rog…

— Hai pe nisip, şopti el, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Înotară la mal. Ea îl urmă cu teamă. Răcoarea nopţii o făcea să tremure. Uitase de toate.

— Venus se ridică din mare, murmură el şi o luă în braţe.

Atunci s-a întâmplat că Anna a luat prima dată iniţiativa.

Matt nu contenea să o excite cu mângâierile lui. Se lipi de el, îi sărută trupul şi-l mângâie, până când Matt începu să tremure. O sărută pătimaş şi, atent, o pătrunse. Mişcările la început lente, înnebunitoare, deveniră mai repezi şi mai adânci.

Anna îi repeta numele, îl chema fierbinte, îl aducea mai mult în ea. Matt îşi alunecă mâinile sub trupul ei, o lipi disperat de el, vrând parcă să-i simtă sufletul.

Lăsându-se în voia trupului minunat şi priceput de deasupra ei, auzindu-i gemetele de plăcere, Anna lăsă valul de plăcere s-o inunde. Aproape inconştientă căută privirea lui Matt şi ţipă.

Rămase în ea până se liniştiră. Apoi îi cuprinse buzele într-un sărut pătimaş şi începu din nou să se mişte încet, adânc, dăruindu-i parcă toată viaţa din el. Se iubiră până la epuizare.

Târziu, s-au întins fericiţi pe pătură, nemişcaţi.

— Micuţa mea Venus, nicio alta nu m-a iubit cu atâta pasiune ca tine, glumi Matt. De acum îţi voi spune mica mea sirenă. Te iubesc ca un nebun. Crede-mă.

Au trecut opt ani de atunci. Anna observă cum Matt se întoarse spre ea. Imediat îşi construi o expresie severă.

— Deci, ce doreşti să-mi spui?

— Ah, multe ar fi de spus. Din păcate vom discuta acum doar despre afaceri. Cu mâna tremurândă el îşi turnă un pahar. Să ne aşezăm dincolo! Mai bine umple şi tu paharul!

Anna făcu întocmai, dar constată că şi ei îi tremura mâna. Luă sticla în cealaltă mână şi trecu alături, unde o aştepta Matt.

Capitolul 4

Zâmbi. Nici Matt nu se simţea în apele ui în intimitate. Acum îi veni mai uşor să-l întrebe:

— Gata, Matt, spune-mi! Care este problema? Se aşează în faţa lui și-l privi în ochi.

— Te-ai schimbat, Anna. Acum arăţi şi te comporţi ca un adevărat avocat.

Fără să o scape din ochi, Matt se aşează confortabil. Un zâmbet imperceptibil îi juca în colţul gurii. Dacă vrea să râdă de ea, să încerce numai, o să-i demonstreze că este la înălţime.

— Deci, bine, să începem.

Matt scoase nişte documente din buzunarul hainei.

— În primul rând… Nu ştiu dacă eşti la curent cu situaţia firmei la care lucrează tatăl tău. În fapt, nu mai dispun de bani, de câtva timp au probleme mari. În hârtii situaţia pare mai roz decât este în realitate.

Matt se opri. Anna bănuia deja ce va urma.

— De câtva timp am aflat situaţia reală. Am avut ocazia să verific bilanţul.

— Şi?

— Firma este falimentară. Să finanţezi proiectul început ar însemna să existe un cumpărător gata să preia o întreprindere practic la pământ.

— Ce vrei să spui? Eşti tu cumva acel

cumpărător? Îţi poţi permite să faci asta?

Anna ştia deja răspunsul. Dacă Matt nu ar fi aşa de bogat, nu s-ar bucura atât domnul Everett.

— Nu este vorba despre bani. Mă întreb, dacă merită să risc.

Anna nu înţelegea ce urmărea Matt. De ce nu spunea direct ce gândeşte? Apoi îşi aminti de tatăl ei. În toţi aceşti ani el a ridicat firma, a luptat pentru ea. Mai avea cinci ani până la pensie. Dumnezeule, nu se puteau duce de râpă toate, aşa pe apa sâmbetei, planuri, călătoriile pe care intenţiona să le facă cu mama. Era de neconceput.

— De ce ai acceptat oferta când ştiai cât de prost stau, când ştiai că merg în pierdere?

— Da, ştiam exact care era situaţia, dar speram să mai poată fi salvat ceva. Mărturisesc că şi tatăl tău mi-a dat curaj.

Când auzi, Anna îi aruncă o privire plină de reproş. Deci Matt s-a folosit de tatăl ei ca să ajungă la ea. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Matt continuă.

— Să nu crezi că el m-a determinat să accept.

Matt îşi trecu mâna prin păr, aşa cum făcea mereu când îşi căuta cuvintele. Ea zâmbi abia perceptibil.

— Vrei o ceaşcă de cafea? întrebă ea.

— Da, eşti foarte amabilă, mulţumesc.

Anna văzu că întrebarea i-a uşurat situaţia şi se simţea mai bine. În timp ce pregătea cafeaua, se

gândea din nou la discuţia avută. Era clar, Matt intenţiona să cumpere firma la care lucra tatăl ei. Sau măcar încerca. Dar care era oare următoarea mutare pe tabla de şah?

Anna umplu ceştile şi le aşeză pe o tavă. Când intră în cameră se opri. Matt adormise pe canapea. Era, se pare, mort de oboseală. Zborul în Europa, decalajul orar, toate l-au obosit şi, probabil, Matt nu dormise de mult timp un somn bun. Îl studie un timp, apoi se aplecă să-l atingă, să-i mângâie părul mătăsos.

Matt se răsuci pe partea cealaltă, iar Anna îşi retrase mâna. Se aşeză într-un fotoliu şi îl privi îndelung pe omul iubit cândva. Ce liniştit părea în somn! Îi lipseau dragostea lui, căldura, dezmierdările. Trecuseră deja opt ani şi ea îl mai iubea. Ar fi trebuit să-l urască, însă…

Matt deschise ochii, căscă, apoi se întinse confortabil. După aceea îşi reluă poziţia şi sorbi cafeaua. Chipul său avea din nou o expresie serioasă.

— Te rog să mă scuzi, spuse în timp ce sorta hârtiile de pe masă. Am aţipit puţin.

— Nu face nimic.

— În ce priveşte firma, pot spune că am studiat totul îndeaproape şi sunt aproape sigur că poate fi pusă pe picioare. Însă am nevoie de cineva care să o conducă bine. Dar pentru asta trebuie mai întâi cumpărată.

Deci asta era. Dar ce amestec să am eu în asta? se întreba Anna. Matt îi ghici din nou gândurile.

— Domnul Everett povestea că eşti cea mai bună funcţionară de la firmă. Am nevoie de cineva care să-mi adune datele necesare despre această investiţie şi să fie capabil să le prelucreze. Doresc ca tu să fii aceea.

— Nu e treaba mea; nu văd niciun motiv să o fac.

— Şeful tău are altă părere. I-ar face plăcere dacă ai lucra cu mine.

— Ăsta e şantaj.

— I-am oferit o slujbă bună. Domnul Everett speră ca odată şi odată să fie numit consultant juridic pentru toate firmele la care sunt acţionar.

— Chiar de-ar fi aşa, cum de-ţi trece prin minte să-mi faci această propunere?

Anna se făcu roşie de furie.

— Mai bine renunţ la postul meu…

— Poate fi vorba şi de tatăl tău.

— Ce legătură are aceasta cu tata?

Matt oftă. Anna se simţea groaznic. Of, Doamne!

El continuă:

— Mai este cineva interesat de firmă. În caz că nu acţionez rapid şi altcineva mi-o va lua înainte nu pot garanta că tatăl tău mai poate să-şi păstreze serviciul. Nici nu mai este tânăr. Celălalt om de afaceri va găsi mai mult ca sigur pe altcineva pentru management.

Anna se gândi la tatăl ei. Dacă va fi destituit va suferi un şoc. Era deja destul de în vârstă, cincizeci şi nouă de ani este o cifră. Voia sau nu, trebuia să accepte propunerea lui Matt.

Dar Anna mai încercă să iasă într-un fel din situaţie:

— De ce nu lucrezi direct cu domnul Everett şi ai nevoie de mine?

— Ah, Anna, de ce mă chinui? Sigur că lucrez cu domnul Everett, dar tu eşti aceea care rezolvi cele mai multe probleme pentru el. Am nevoie de capacitatea ta.

— De ce nu foloseşti pe cineva de la firma ta?

— Avocaţii mei sunt la New York şi aici suntem pe Coasta de Vest. Nu vreau să te forţez, vreau doar ajutorul tău. Am dorit să discutăm între patru ochi, nu la birou, unde, probabil, ţi-ai fi ieşit din fire şi ai fi dat cu piciorul la toate.

— Drăguţ din partea ta, spuse Anna ironic.

— Anna… Vocea lui suna obosită. Sunt obosit frânt, nu mai am nici timp, nici răbdare să facem schimburi de amabilităţi. Te asigur, este vorba doar de relaţii pur oficiale, de serviciu, excluzând… dacă doreşti, altceva.

— Te rog, nu fi ridicol!

— S-a făcut. Mai este ceva. Ştiu că-ţi faci probleme din cauza tatălui tău. Promit că, dacă va merge totul bine, îşi va putea păstra serviciul până la pensie.

— Bine, Matt, s-a făcut. Dar între noi nu vor fi decât relaţii de serviciu.

— O.K.

Matt se ridică. Porni spre uşă apoi se întoarse şi o privi din nou. Arăta obosit. Oftă şi o sărută cast pe obraz.

Ea îşi opri respiraţia. Ar fi vrut să-l sărute. Dar el nu schiţă niciun gest şi spuse clar:

— Noapte bună micuţa mea sirenă, şi ieşi.

Anna era complet zăpăcită.

— Când ne vedem la birou?

— Mâine dimineaţă la nouă fix. Să nu întârzii.

Auzi cum ambalează motorul şi apoi demarează. Anna închise uşa şi merse la bucătărie să spele ceştile de cafea. Era deja ora unu noaptea. Vorbiseră atâta, dar Matt nu pomenise nimic de trecut. Poate că ea nu-l mai interesa. Dar totuşi ceva îi spunea că nu este aşa.

Timpul trecu repede până luni dimineaţa. Anna se uită la ceas. Pentru prima oară în viaţa ei nu avea chef să meargă la lucru. Auzi un zgomot la picioarele ei şi aruncă pătura. Era motanul. O privea cu ochii lui galbeni.

— Dacă nu-ţi schimbi culoarea ochilor, te duc la căminul pentru animale!

Brandy o privi cu reproş apoi sări de pe pat şi fugi în bucătărie.

— Creatură afurisită! mormăi Anna şi intră sub duş.

Se mai gândea încă la discuţia cu Matt şi la întâlnirea ce urma. De ce oare insista să lucreze pentru el? Din răzbunare? Nu, nu este stilul lui.

Anna se îmbrăcă repede cu o rochie neagră, de o croială simplă şi îşi prinse părul strâns. Îşi luă sandalele în mână şi coborî la bucătărie. Motanul o aştepta cu nerăbdare.

— ’Neaţa, bătrâne.

Îi puse lapte şi deschise o conservă, apoi luă în grabă micul dejun. Plecă spre birou.

Din cauza aglomeraţiei de pe autostradă ajunse abia la nouă fără cinci. De-ar întârzia şi ceilalţi, îşi spuse în sinea ei. Dar, din păcate nu era aşa. Figura lui Molly era edificatoare. Îi străluceau ochii şi cauza nu putea fi decât un tip bine.

— Dacă ai şti cine este înăuntru… spuse ea dintr-o suflare.

— Ştiu deja. Au întrebat de mine?

— Da, au dat de două ori telefon la tine acasă. Mergi repede în birou.

Molly suspină:

— Ah, ce bărbat! Te invidiez!

Eu nu, spuse Anna pentru sine. Ar fi dorit să fie Molly în locul ei. Uşa biroului se deschise şi apăru domnul Everett.

— Unde umblă fata… Ah, aţi ajuns. V-am aşteptat.

— Îmi cer scuze, autostrada a fost supra aglomerată, spuse Anna şi luă bloc-notesul în

mână.

Intră în biroul şefului. Matt se ridică în picioare. Anna simţi o durere de emoţie în stomac. Doamne, Matt arăta într-adevăr foarte bine. Privirea Annei nu se mai desprindea de chipul lui. Domnul Everett tuşi uşor.

— Bună dimineaţa, domnule Marshall.

Încerca să fie sigură pe ea.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere.

— Nicio problemă. Dar spuneţi-mi Matt. Zâmbi. În fond, vom colabora un timp.

Toată după-amiaza au petrecut-o consultând documente şi alte hârtii privitoare la vânzare. În mod surprinzător Matt era extrem de informat. Acum opt ani se interesa doar de medicină, acum interesul lui se orientase spre altceva!

Anna se uită la ceas şi văzu că era deja ora unu.

— E timpul să luăm masa, lămuri el. Vă este şi dumneavoastră foame, domnule Everett? Luăm ceva?

— Cu plăcere.

Domnul Everett se uită la Anna.

— Mai am ceva de rezolvat, spuse ea repede, fără să-l privească pe Matt.

— S-a nimerit bine, domnul meu. Voiam să te invit la clubul meu unde, însă, nu au acces doamnele.

Anna îşi întoarse faţa. Nu dorea să ştie şi Matt, că se înroşise până peste urechi. Auzindu-l pe

Matt glumind cu Molly alături simţi că a fost profund jignită. Matt nu i-a mai adresat nicio vorbă.

În spatele ei se auzi un foşnet.

Înainte de a se putea întoarce, simţi cum mâinile lui Matt o mângâie. Apoi buzele lui se lipiră într-un sărut de gâtul ei. Se înfioră.

— Pe curând, micuţa mea sirenă, şopti ei şi dispăru.

Restul săptămânii a mers bine. Se mira cum de îi face plăcere să lucreze împreună cu Matt. După-amiezile aduna materiale, iar a doua zi dimineaţa, le discutau. Era ceva de lucru şi niciunul nu găsi timpul necesar să vorbească despre trecut.

Vineri, Anna constată cu bucurie o fisură în documentaţie, pe care Matt o trecuse cu vederea.

— Cred că aici este o greşeală, spuse ea cu satisfacţie.

Se ridică de pe scaun, eşalonă hârtiile şi deodată simţi respiraţia lui lângă ureche. Se lăsă moale pe scaun şi aşteptă. Inima îi bătea nebuneşte.

— Ai fi de acord cu o relaţie mai mult decât una de afaceri, glumi Matt.

— Nu, sări Anna ca arsă.

Răsuflă uşurată când constată că Matt plecase. Ce joc mai era şi acesta?

Următoarea săptămână Matt trecu doar întâmplător pe la birou şi atunci discuta doar afaceri.

În a treia săptămână Matt nu mai apăru deloc. Şeful îi comunică faptul că Matt a plecat în Europa şi este aşteptat abia săptămână ce urmează. Până atunci contractul de cumpărare trebuia să fie gata.

Annei îi era dor de Matt. Seara, la culcare, rememoră discuţiile cu el. Nu putea să-şi ignore adevăratele sentimente. Tânjea după mângâierile lui, după căldura trupului său, după buzele minunate care ştiau atât de bine s-o facă să uite de ea.

Vineri după-amiază ieşi din biroul domnului Everett şi o văzu pe Molly foarte afectată:

— Ia te uită, sunt pentru tine! Ai mai văzut aşa ceva?

Pe birou se aflau orhidee, cel puţin unsprezece orhidee albe. De ce? Ce voia să declare Matt prin intermediul lor?

— S-a întâmplat ceva, Anna?

Molly se sperie văzând-o pe Anna palidă.

— Nu… Vrei să le iei tu acasă?

Molly privi înmărmurită.

— Da, dar cine ţi le-a trimis?

— De la un vechi cunoscut, minţi Anna. Eu plec din oraş zilele acestea şi, mai bine, ia-le tu. Sper să-ţi placă.

— Dacă aşa vrei tu, mulţumesc. Sunt de-a dreptul fantastice.

Cu buchetul de flori în mână, Molly ieşi din

birou radioasă.

Ah, ce şi-ar dori să fie departe, departe de tot ce-i aminteşte de Matt. De ce i-a trimis oare flori?

— Bine că nu aţi plecat, spuse domnul Everett. V-aţi făcut deja planuri pentru acest sfârşit de săptămână?

— Nu, nimic special.

— Bine, puteţi să duceţi ceva pentru mine la Santa Barbara? Avem acolo nişte afaceri de rezolvat.

— Cu plăcere. Când plec?

S-a nimerit bine, gândi Anna fericită. Era o schimbare, chiar dacă nu era vorba decât tot de hârtii şi documente.

— Excelent! Soţia mea va fi recunoscătoare. A plănuit o petrecere pentru mâine seară şi dacă dumneavoastră mergeţi în locul meu voi putea fi prezent. Ah, şi dacă doriţi să rămâneţi, puteţi locui în vila noastră de pe ţărm.

Domnul Everett, scoase o cheie din inel şi spuse:

— Anna, acum casa vă aparţine pentru acest weekend.

Anna luă cheia şi aşteptă până când îi dădu toate informaţiile. Bucuroasă îşi luă rămas bun şi porni spre casă, fericită că nu va mai face acest weekend în casa părintească, copleşită de gândurile legate de Matt.

Capitolul 5

Mergea încet cu maşină de-a lungul ţărmului. Noaptea trecută abia aţipise puţin. Priveliştea de la Santa Barbara o binedispuse. Deasupra Pacificului strălucea un cer de un albastru intens. Valurile înspumate se ridicau ca o dantelă. Aşa ceva merita să fie văzut!

Nu găsi de la început vila. După multe căutări reuşi.

Era minunat. Deschise fereastra maşinii şi respiră briza mării. Era o plăcere să admiri casele în stil maur, buticurile elegante, oamenii veseli şi prietenoşi din acest oraş.

Trecuse ceva timp de când fusese şi ea veselă şi fără griji.

Găsi casa şi parcă în faţă automobilul, răsuflând uşurată. Vila era superbă şi foarte bine îngrijită. Se va simţi minunat aici. Era destul de aproape de ţărm şi oraşul nu se afla prea departe.

Ca să fie sigură că în casă nu era nimeni, bătu la uşă. Domnul Everett amintise în treacăt că aici ar fi stat cineva săptămâna ce trecuse. Aruncă o privire spre grădină. Pretutindeni flori. Nici nu observă când cineva deschise uşa încet.

— Ruga mi-a fost ascultată – mica mea sirenă a ieşit din mare!

Anna îngheţă. Se întoarse să recunoască cui aparţinea acel superb timbru bărbătesc.

— Tu! Cum…

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, continuă Matt. Ar trebui să porţi mereu pantaloni scurţi şi maieu. Îţi vin perfect… Picioarele desculţe mă excită la nebunie.

Anna îşi privi picioarele. Pantofii rămăseseră în maşină. Mintea ei fierbea. Ochii de culoarea chihlimbarului spuneau că nu era deloc o pură întâmplare.

Se înfurie la culme. Cum îşi permitea aşa ceva?

— Regret, Matt, dar această casă eu am rezervat-o! Deci, fă-ţi bagajul şi dispari!

Dar Matt o cuprinse şi o sărută pătimaş şi pierdut pe buze.

— Scumpa mea dulce… şi începu să se joace cu mâinile în părul Annei. Nu sunt în stare să-ţi rezist.

Inspiră adânc şi desenă cu degetele conturul buzelor ei.

— Eşti frumoasă…

Anna se retrase un pas.

— De ce ai venit? Doar nu-ţi imaginezi că-mi voi petrece weekend-ul aici, cu tine? Dacă nu pleci acum, duc documentele la firma Sanchez, apoi plec înapoi la Los Angeles.

— Eu sunt firma Sanchez. Dacă mă asculţi un moment, îţi voi explica de ce mă aflu aici.

— Ah…

Anna simţea cum se înfurie, în timp ce Matt stătea foarte calm.

— Întâi să ducem bagajul în casă.

Matt intră în casă, Anna îl urmă cuminte. Îi prezentă casa şi duse geanta de voiaj în dormitor. Se opri şi o admiră în tăcere. Anna se uita când la el, când la patul uriaş cu baldachin.

Simţea cum roşeşte. Nu, nu este bine să rămână! Supărată, strânse buzele cu hotărâre. Matt zâmbi.

— Nicio teamă, plec chiar în seara aceasta. Nu-ţi voi ţine companie. Bob intenţionase să fie chiar astăzi aici, dar a avut multe de făcut şi nu ştia dacă va reuşi.

— Nu mă priveşte. Eu am misiunea de a preda aceste documente la firma Sanchez şi chiar asta voi face. De unde aş putea şti că firma chiar îţi aparţine!

— Dumnezeule, azi suntem tare bosumflaţi!

Matt o trata ca pe un copil şi Anna se simţi ridicolă.

— O.K. Dacă spui tu, aşa să fie.

Matt izbucni într-un râs homeric. Anna abia se putu abţine şi spuse:

— Ai dreptate, m-am comportat ca o gâsculiţă.

— Deci, dacă îmi promiţi că nu vei încerca să mă îneci ţi-aş propune să mergem la ştrand. De mult timp nu am avut o clipă liberă. Vreau să stau la plajă şi să fac baie în mare.

Ce putea să-i mai răspundă. Şi ea era foarte obosită. Deşi ar fi vrut să fie singură în acest

sfârşit de săptămână, de ce ar refuza propunerea? Acolo vor fi sute de oameni care iubesc apa şi soarele. Dar Matt o sărutase… şi ea îşi jurase să nu-l mai accepte în apropiere. Însă…

— De acord, spuse fără să vrea.

— Bine, te las singură acum, să te schimbi. Ori, poate ai nevoie de ajutor.

Matt îi făcu cu ochiul şi apoi dispăru. Anna închise uşa. Ar fi încuiat-o, dar îi era imposibil, nu avea cheie. Îşi trase repede bikinii minusculi. Arăta superb, ştia asta fără să se mai privească în oglindă.

Într-adevăr avea un trup fantastic. Era graţioasă şi suplă ca o balerină.

Îşi perie părul, îşi îmbrăcă maioul verde smarald şi părăsi camera. Matt fluieră admirativ când o zări. Ea simţi cum se face roşie.

— Ce este aici? întrebă arătând spre coşul uriaş.

— Dejunul nostru.

— Atât de mult!?

— Sunt flămând, scumpa mea. De mult nu am mâncat ceva ca lumea.

Matt o studia din cap până-n picioare. Anna nu răspunse şi, tăcută, ieşi afară. Matt o apucă de braţ.

— Ce doreşti?

Furioasă, scăpă din strânsoarea braţului lui.

— Prostuţo… ţi-ai uitat pantofii.

— Ce tâmpit! mormăi Anna.

Alergă în casă şi se încălţă apoi porniră amândoi spre ştrand. Matt îi povesti despre părinţii ei, pe care îi întâlnise în Franţa.

— Au probleme cu franceza, mai ales în restaurante.

Mai povesti că şi-au făcut deja prieteni, care le-au arătat Franţa. Matt primise misiunea plăcută de a-i transmite Annei salutări. Anna radia de fericire. Era minunat să afle veşti de la părinţi.

— Mulţumesc, Matt.

— Cu plăcere. Îmi plac părinţii tăi. Regret că nu i-am cunoscut mai demult, gândi el cu glas tare. Mama ta este o dulceaţă de femeie.

Anna zâmbi. Sentimentele erau reciproce. Îi scriseseră în ultima scrisoare cât de mult îl plăceau pe Matt şi o rugaseră să fie amabilă cu el.

Mergeau tăcuţi. Anna îşi scoase sandalele şi mergea desculţă prin nisipul fierbinte. De multă vreme nu mai fusese la mare.

Matt lăsă jos coşul cu mâncare şi întinse prosoapele de baie, Anna îşi dezbrăcă bluza. Simţea cum el o privea cu dragoste, învăluind-o protector. Anna se trezi la realitate. Ce căuta aici, cum de acceptase? Râdea silit.

— Cine ajunge ultimul în apă aşază masa.

— S-a făcut! Matt porni.

— Am uitat că ai făcut sport şi ai picioare lungi, spuse Anna ajungându-l din urmă pe Matt.

— Ce ciudat, spuse el, admirându-i picioarele.

Nu te-am putut uita.

Fără să-i răspundă, Anna intră în valuri. Apa rece îi produse o senzaţie plăcută. Se simţea ca un nou-născut. Uitase complet de prezenţa lui Matt, până când acesta o cuprinse de talie şi o trase în creasta valului. Ieşiră după un timp la suprafaţă. Matt începu să o sărute, întâi abia atingând-o, apoi cu o patimă abia reţinută. Îi atinse cu buzele tâmplele, genele şi coborî spre gât. Când îşi dădu seama că limba mângâie începutul sânilor şi că dacă va continua nu se va mai putea opri uşor. Îi cuprinse buzele şi începu să facă dragoste cu gura ei. Ea îi răspunse cu aceeaşi dăruire şi uitare de sine. Gusta, alinta, răscolea, iar când mişcările limbii lui sugerară un adevărat act sexual, anticipând ce se putea întâmpla, începu să tremure... Abia când au ajuns pe nisip i-a dat drumul.

— Iartă-mă, Anna. Nu am vrut, dar când te-am văzut nu am putut rezista. Exact ca atunci!

Anna îl privi atentă. Scutură cu putere pletele ude şi îşi jură în gând că nimic nu-i va schimba buna dispoziţie.

— Ţi-am acceptat scuzele. Şi, pentru că e trecut de ora prânzului, vei aşeza tu masa.

Începu să despacheteze ce era în coş. Sandvişuri cu pui fript, salată de cartofi, roşii, castraveţi, chiar şi prăjituri şi o sticlă cu vin. Matt veni spre ea, îi întinse sticla. Scoase apoi din coş două

pahare şi două farfurii.

— Te-ai gândit cu adevărat la toate, spuse ea şi aşează cu grijă sandvişurile pe farfurie. Lipsesc tacâmurile de argint.

— Sunt sigur că nu le-a uitat.

Matt desfundă sticla.

— Caută mai bine!

Anna scotoci prin coş. Fireşte, cum de s-a îndoit de grija lui. Imediat găsi, învelite într-un prosop de bucătărie, tacâmurile de argint. Deodată îşi aminti cuvântul.

— Cine este ea? Ai găsit pe cineva să te ajute la bucătărie?

— Ea este Lolita. A fost o drăguţă şi ne-a pregătit coşul cu mâncare.

Lolita. Ce căuta Lolita aici? Se întâlnise doar cu Bob.

— Matt, ce relaţie este între tine şi această Lolita? Ştii că Bob este îndrăgostit până peste urechi de ea. E un tip simpatic şi ar trebui să ştie cum stau lucrurile.

Brusc, se supără grozav pe Matt. Doar gândul că are şi alte femei o scotea din minţi.

— Bob nu are motive de gelozie. Am să mă feresc să-mi seduc nepoata, chiar dacă este o fată încântătoare.

— Care nepoată?

— Nepoata mea. Fiica surorii mele.

Matt râdea cu poftă. Annei i se luă o piatră de

pe inimă. Lolita îi stătea ca un ghimpe şi acum afla că erau rude. De ce nu mi-a povestit nimic?

— Am rugat-o să nu spună, răspunse Matt la întrebarea pe care Anna nu cutezase să i-o pună.

Turnă vin în pahare şi-i oferi femeii iubite unul dintre ele.

Mâna Annei tremura. Era cumplit, Matt ştia să ghicească gândurile.

— Dar şi Bob este ruda ta.

— Nu rudă de sânge. Mama mea este din familia Sanchez, spuse Matt. Fratele ei s-a însurat cu mama lui Bob, după ce aceasta rămăsese văduvă şi-l creştea de ani de zile.

Subiectul nu-i prea plăcea lui Matt, de aceea Anna întrerupse şirul întrebărilor.

Tăcuţi, terminară prânzul. Anna se tot gândea dacă Matt o folosise pe Lolita pentru a o face pe ea geloasă. Ce avea de gând?

El turnă restul de vin în pahare, se lăsă uşor pe spate şi privi marea. Anna desena pe nisip; era furioasă. Acest bărbat era în stare să spargă carapacea în care se închisese în aceşti ultimi opt ani… Era de neconceput!

Soarele strălucea puternic. Anna căută flaconul cu emulsie. Cu gândurile aiurea îşi ungea braţele.

— Lasă-mă pe mine, spuse Matt.

Când începu să o maseze pe spate, Anna închise ochii de plăcere. Mâinile lui alunecau pe umeri,

apoi încet spre sâni.

— Matt, stai… Pot şi singură.

— Sst… Termin ce am început.

Dacă nu-l oprea era pierdută. Se lăsă uşor spre el şi simţi cât era de excitat. Ştia foarte bine că se lasă ispitită, dar în cele din urmă suspină uşor şi se destinse. Degetele lui îi mângâiau pântecul. Trupul ei vibra. Mâinile atinseră marginea slipului. Anna îşi opri respiraţia. Abia când degetele fremătânde au pătruns sub slip, se trezi.

— Nu!

Se desprinse din îmbrăţişare şi se aşeză ceva mai departe. Matt zâmbi, aşezându-se cu burta pe nisip, ca şi cum ar fi vrut să doarmă. În mintea Annei era o zăpăceală de nedescris. Ce-ar fi dacă i-ar ceda lui Matt? Poate aşa ar lăsa-o în pace. Dar un glas interior o trezi la realitate. Dacă se va repeta istoria de demult?

Matt îi întrerupse firul gândurilor. Se ridică în picioare şi îşi întinse alene braţele. Anna nu-l observa şi desena litere pe nisip. Fără a-şi da seama, scrisese numele lui Matt. Cu teamă, privi spre el, în sus.

Matt spuse:

— Se face târziu! Vreau să mai intru o dată în apă, apoi plecăm. Ce crezi?

Soarele îi bătea Annei în ochi şi nu îl putea vedea bine.

— Nu vrei să speli nisipul de pe tine, micuţă

sirenă?

— Nu, fac duş acasă!

— Fie, ridică el din umeri şi intră în valuri.

Anna îl privi. Se întrebă dacă Matt a locuit toată săptămâna în casa domnului Everett. Dar nu-şi amintea să-i fi văzut hainele pe undeva.

Împături prosopul de baie şi strânse resturile în coş. Îşi trase bluza şi îşi căută sandalele. Se aşeză pe o stâncă şi studie cu atenţie pe cei de pe plajă. Nu departe văzu o pereche de îndrăgostiţi. Acum opt ani şi eu făceam la fel, gândi ea.

Matt veni spre ea. Trupul zvelt strălucea acoperit de picături de apă. Era atrăgător şi sexy. Orice femeie s-ar simţi atrasă de un asemenea bărbat. Da, Matt era un bărbat periculos. Pentru dânsa însemna dureri şi supărări. Dusă pe gânduri, Anna scria cu degetele pe nisip. Era oare în pericol slujba tatălui ei? Mai putea să suporte încă o lună prezenţa lui Matt lângă ea?

— Eşti o fată harnică, observă el.

Anna se ridică. Se îndreptară tăcuţi spre casă, fiecare cu gândurile sale. La intrare, Matt îşi luă rămas bun şi plecă în grabă. Anna intră ameţită în casă. Se simţea mizerabil. Un lucru era clar – dacă renunţă la serviciul ei, pierde totul. Îşi iubea profesia cu obstinaţie.

Gata, spuse ea, acum la duş! Apa rece îi spălă firele de nisip care se lipiseră de piele. Se înroşise ca un rac. Începu să râdă – culoarea nu era tocmai

sexy. Îşi şamponă părul.

De-ar fi în stare să scape la fel de uşor şi de Matt! Deodată auzi ţârâitul telefonului.

— Ah, chiar acum şi-a găsit!

Cu trupul ud alergă spre telefon. Domnul Everett îi spusese că o va suna şi de aceea nu stătu nici o clipă pe gânduri.

— Alo, spuse ea cu vocea întretăiată.

După o pauză mai lungă se auzi un glas foarte cunoscut.

— Anna, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Anna tremura, dar încerca să aibă un ton natural.

— Ascultă, regret dacă te-am supărat cu ceva. Plângi?

Într-un fel, da, gândi ea. Cum de i-a trecut aşa ceva prin minte?

— Nu m-ai supărat, minţi ea. Eram sub duş. Ce doreşti?

— Am uitat documentele. Ne putem vedea la biroul lui Sanchez într-o jumătate de oră. În compensaţie, eşti invitata mea la masă. Ştiu un restaurant drăguţ, o să-ţi placă.

A închis aşa de repede, încât nu mai avut timp să-l refuze. Va mai reflecta. Merse mai întâi la duş, apoi îşi unse pielea cu o loţiunea specială. Apoi vru să-l sune pe Matt, dar nu reuşi să-l prindă. În timp ce se aranja şi se farda, se gândea dacă Matt

plănuise cele întâmplate. Dar nu află un răspuns. Nu îşi propusese să iasă undeva şi nu avea la ea decât o rochie bleu de vară. Îşi lăsă părul să-i cadă pe umeri, luă sandalele într-o mână şi merse la maşină.

În această seară va merge să se întâlnească cu Matt, nu se mai putea face nimic, dar luase hotărârea să-i spună în faţă că relaţia dintre ei trebuie să fie numai pur oficială.

Capitolul 6

În drum spre Matt, Anna îşi ticlui discursul: Matt, este ridicol, nu trebuie să ne mai vedem. Nu, nu mergea. Sau: Matt, hai, gata cu joaca. Suna aiurea de tot. Nu avea de gând să fie ridicolă.

Când ajunse în faţa firmei Sanchez Corporation, mai căuta cuvintele potrivite. Parcă maşina şi zări alături un alt automobil şi o femeie elegantă lângă el. Sigur era vorba despre Lolita. Erau puţine femei cu părul roşcat. Părea că se grăbeşte.

Anna intră în birou şi-l zări pe Matt la fereastră. El continuă să stea cu spatele şi să privească în gol. Anna tuşi uşor.

— Stai jos, vin acum, spuse rece Matt, fără a se întoarce.

Ea se mâhni de faptul că ei continua să nu o privească, în timp ce i se adresa. Considera că este prea mare onoarea de a fi politicos cu ea? În

sfârşit, Matt catadicsi să se întoarcă cu faţa. Era palid. Ceva nu era în regulă. Nu-l mai văzuse aşa. Fusese foarte bine dispus întreaga zi. Anna îl privi uluită.

— Scuze, Anna. Unde sunt documentele?

Ea scoase cu grijă hârtiile din mapă şi i le înmână.

— Care este problema? Te pot ajuta cumva? întrebă ea nesigură.

Matt se lăsă în fotoliu. Era deprimat. Într-un târziu ridică privirea.

— Nu, acum nu este nevoie. Să ne uităm repede prin hârtii, ca să pot să le semnez. Apoi mergem la restaurant să luăm cina.

În timp ce semna se mai calmă puţin. Termină de scris şi se lăsă confortabil în fotoliu. Apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Matt, nu mai este nevoie să mergem la restaurant. Mai ales astă-seară. Nu este neapărat…

— Ba da, vreau să iau masa cu tine în seara aceasta. Trebuie să fim împreună, am nevoie de tine… să-mi stai în preajmă.

Nu mai spusese aşa ceva! Acceptă imediat. Matt o privi cu recunoştinţă. Anna simţi cum inima îi bate din ce în ce mai tare. Cum l-ar putea uita pe acest bărbat?

— Ce mai aşteptăm? întrebă Matt şi o luă pe Anna de braţ.

— Cum doriţi, alteţă, zâmbi Anna.

— Ţi-au plăcut dintotdeauna scoicile, îşi aminti Matt, parcând automobilul Annei.

Faţada localului era înlocuită de un uriaş acvariu. Fascinată, Anna admiră peştii minunat coloraţi. Îl auzi pe Bob chemând-o ca prin vis. Privi în jur şi îi descoperi alături de Lolita la bar.

— Hei, ce faceţi aici? întrebă ea mirată.

— Aniversăm, răspunse Bob. A treia aniversare.

Anna îi privi pe amândoi. Se cunoşteau abia de trei săptămâni… Înţelese…

— Felicitările mele!

— Mulţumesc.

Bob o privi pe Lolita cu admiraţie.

— Nu-i aşa că este o tipă formidabilă?

Anna dădu din cap în semn de aprobare. Lolita şi Matt purtau o discuţie foarte serioasă.

Deodată îşi aminti de ei doi şi spuse:

— Scuzaţi. Aveam de lămurit câteva chestiuni. Să toastăm în sănătatea noastră, a tuturor.

Matt continuă să fie foarte tăcut.

La un moment dat, Anna o întrebă pe Lolita:

— Este adevărat că sunteţi împreună?

— Da, răspunse Lolita suspinând. Este un om minunat.

Anna privi roşcata superbă, suplă şi foarte atractivă şi pe Bob, care, mai degrabă era un tip total nesemnificativ.

— Ştiu că din exterior părem cam nepotriviţi. Dar Bob este primul bărbat care mă iubeşte pe mine, nu aspectul meu exterior. Pentru el nu sunt doar o păpuşică şi de aceea îl iubesc.

— Îţi doresc mult noroc.

O îmbrăţişă şi voi să plece. Dar Lolita o reţinu.

— Încă o clipă, Anna. Vrem să-ţi spunem ceva.

Faţa ei era foarte serioasă.

— Este vorba de Matt. Îl cunoşti de mult, aşa este?

— Da.

— Încă îl mai placi, deşi nu vrei să recunoşti.

Anna aprobă dând din cap.

— Bine. Îl cunoşti pe prietenul lui cei mai bun, Johnny?

— Nu, dar am auzit de el.

— Acum câteva zile a murit într-un accident. Matt a aflat abia acum.

Deci acesta era motivul tristeţii lui Matt. Nu avea nicio legătură cu ea.

— Anna, continuă îngrijorată Lolita. Eşti singura persoană care-l poate ajuta. Este la capătul puterilor. Dar nu se confesează nimănui. Are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, care să-l înţeleagă.

Anna dădu tăcută din cap.

— Voiam să vă dăm dispărute, spuse Bob, când cele două femei se întoarseră la masă.

Matt tăcea.

— Matt, bătrâne, nu-mi vine să cred că te văd! În faţa mesei lor stătea un bărbat foarte înalt şi în acelaşi timp foarte solid. Boneta sa albă arăta că era bucătar şef.

— Billy, vechiul meu prieten!

Ochii lui Matt se luminară. Colosul îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Credeam că te învârţi doar în cercuri înalte şi ai uitat de vechii tăi prieteni.

Billy rupse o felie de pâine.

— Ce tâmpit! spuse mormăind Matt.

Billy îi salută din priviri pe Bob şi Lolita, apoi o zări pe Anna.

— Spune-mi Matt, nu cumva este… fata aceea…

— Da, răspunse Matt absent.

— Acum înţeleg. Deci s-a întors fiul rătăcitor. Ei, în acest caz, în ceea ce mă priveşte, îmi voi da toată silinţa.

Masa a fost cu adevărat un festin. Anna observă că Bob şi Lolita voiau să rămână singuri. Visătoare, îi privi pe cei doi. Îi invidia, dar îi şi înţelegea. Când Matt achită nota de plată, iar Bob şi iubita lui se ridicară de la masă, Anna se trezi din visare.

— Matt, nu vrei să vii la mine, la o cafea sau un pahar de vin?

El păru surprins, apoi zâmbi.

— De ce nu?

O conduse la maşină şi-i deschise portiera.

— Mergi înainte, mai stau câteva minute cu Billy. Vreau să mai vorbesc cu el.

— Matt, de ce a spus fata aceea…

— Cu ani în urmă i-am povestit despre tine. Te ştie din fotografii.

— Ne vedem acasă.

Anna porni motorul maşinii şi plecă în viteză. Ajunsă acasă îşi aruncă cât colo sandalele şi îşi dezbrăcă rochia. Avea o senzaţie de disconfort.

— Hainele nu sunt făcute pentru mine! spunea încet, intrând în dormitor.

— Aici ai dreptate!

Speriată se întoarse.

— Matt, cum ai intrat?

— Scumpa mea, spuse Matt, ţinând într-un deget legătura de chei. Să nu le mai laşi pe afară.

O privi învăluitor.

— Nu, hainele nu sunt pentru tine…

Anna trecu pe lângă ei şi intră în bucătărie să pregătească cafeaua.

Auzi ritmurile unui vals. Matt a pusese unul dintre discuri. Fără a-şi da seama, Anna se legăna în pasul muzicii.

— Îmi place să te privesc dansând!

Anna îl privi îndelung şi văzu din nou acea lucire plină de înţelesuri din ochii lui Matt.

— Vino, spuse Matt, stai aici, lângă mine.

Anna îl urmă. Spera ca în această seară să găsească ocazia să vorbească şi despre trecut. Pe

masă se aflau două pahare cu vin.

— Cafeaua o bem mai târziu, să ne aşezăm mai comod.

Matt îi mângâie părul.

— Matt, Lolita mi-a povestit despre Johnny.

Ezita, temându-se ca nu cumva Matt să o înţeleagă greşit.

— Doamne, era cel mai bun prieten al meu…

Îşi acoperi faţa cu palmele. Multă vreme rămase aşa.

Dintr-o dată, Annei i se păru că nu mai este nimic important pe lumea aceasta decât acest om minunat. Matt. Acum Matt avea nevoie de ea. Îl cuprinse cu braţele şi îl trase uşor spre ea. Răvăşit, Matt o îmbrăţişă şi îşi lipi capul de sânul ei. Anna îl mângâia pe păr.

Dintr-o dată Matt se ridică în picioare şi spuse:

— Tu mă cunoşti bine. Nu mai ştiu încotro s-o iau. Noaptea mă deprimă. Din acest motiv am renunţat la profesia de medic şi am plecat în cercetare. Nu puteam suporta ca viaţa oamenilor să depindă de mine.

— Vrei să-mi povesteşti despre Johnny?

Cu mare atenţie, Anna ascultă povestirea lui Matt despre frumoasa lor prietenie, despre glumele lor copilăreşti. Ajunse la anii de facultate. O partea din evenimente le ştia. Dintr-o dată tresări. Matt vorbea tocmai de noaptea când ea l-a părăsit.

— Păcat că nu l-ai cunoscut pe Johnny. Era la mine în cameră când ai plecat.

Ar fi dorit ca Matt să înceteze să mai vorbească despre asta. Totuşi asculta tăcută.

— În acea noapte vorbeam despre tot felul de chestii. Îmi amintesc bine că vorbeam despre o fată care se tot ţinea de mine. O cunoşti – Marybeth.

— Marybeth, şopti Anna.

Doamne! Cum l-am nedreptăţit pe Matt!!

În toţi aceşti ani crezuse că era vorba despre ea.

— Johnny a fost un prieten fantastic, continuă Matt. După ce m-ai părăsit, numai cel de sus ştie câtă nevoie aveam de un prieten.

Se opri aşteptând parcă un cuvânt de la Anna, dar aceasta rămăsese tăcută. Întâi să termine el de povestit, apoi îi vine şi ei rândul…

Ea începu să-i maseze uşor umerii. Simţea cum iubirea pentru el era fără margini…

Încetul cu încetul, Matt îşi revenea.

Câte gânduri nedrepte despre el în toţi aceşti ani, se gândea îndurerată Anna.

Matt o cuprinse de umeri şi o privi adânc. Apoi îi atinse buzele şi o sărută cuprins de un foc mistuitor. Fără a o slăbi din strânsoare o aşeză cu grijă pe canapea.

— Matt, trebuie să vorbim…

— Mai târziu, şopti el şi mâinile lui o căutau

frenetic.

O mângâie întâi pe gât, apoi pe sâni… Avea sânii ca nişte cupe din care poţi sorbi fericirea. Apoi, Anna simţi cum mâinile lui alunecau tot mai mult, trezind în ea sentimente demult uitate. Încet, îi scoase rochia iar Anna îi desfăcu cămaşa. Voia să-l simtă mai aproape.

— Anna, eşti superbă, şopti el şi-i mângâie pielea mătăsoasă.

Îi scoase cămaşa şi îl sărută pe piept până când Matt nu mai rezistă şi o prinse într-o îmbrăţişare pătimaşă. Mâinile lui o căutau cu frenezie. O sărută îndelung pe buze şi Anna îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Îl dorea. Simţea în tot trupul o dorinţă nepotolită.

— Te iubesc, Matt, chiar de-ar fi doar pentru o singură noapte.

Dintr-o dată el se opri. Se ridică în picioare. Pasiunea nepotolită fu înlocuită de o furie fără margini.

— Ei, nu!

Respiraţia i se precipită.

— Nu, nu merge aşa…

Era pentru a doua oară când Anna îi privea uluită mâinile care încheiau nasturii de la cămaşă şi fermoarul de la pantaloni. Îl dorea. De aceea, fără a mai avea nicio mândrie îi spuse cu o voce rugătoare:

— Te rog, Matt… şi întinse braţele spre el.

Matt o privi lung, apoi scutură din cap. Vocea lui suna ca un clopot spart.

— Anna, am sperat că de data aceasta va fi altfel. Dar se pare că m-am înşelat amarnic.

— Matt…

— Mereu m-am gândit la tine, te-am dorit… Se vede limpede ce prost am fost, cel mai mare care există.

O privea fix şi deodată Anna se simţi jenată să stea în faţa privirilor lui dezbrăcată. Îşi acoperi sânii cu rochia.

Ce nu-i convenea? Despre ce vorbea el? Ofensată, îl privea încercând să afle care este misterul.

— Dumnezeu îmi este martor… Dacă am nevoie să fac amor mi-e suficient să merg în oraş. De la tine am dorit însă altceva. Am sperat ca în această noapte să dispară toate barierele care s-au înălţat între noi.

Neîncrezătoare, Anna îl privea neînţelegând nimic.

— Matt, despre ce vorbeşti?

— Nu pot pur şi simplu să uit. Cât de mult aş dori.

Anna încercă să priceapă. Matt merse spre uşă şi o deschise. Mai privi încă o dată în urmă şi spuse:

— M-ai luat de fraier prima oară şi mi-am jurat că a doua oară să nu te mai las. Păstrează-te

pentru dragostea şi patul altora. Eu te-am vrut pe tine, dragostea ta… tot ce erai tu…

Când, în sfârşit, a înţeles vorbele lui, Matt plecase demult. Pocnetul uşii închise îi rămase dureros de viu în urechi. Fugi la uşă şi-l strigă, dar nu primi niciun răspuns. Oftă. Lacrimi mari, amare, de singurătate îi curgeau pe obraji. Din nou şi definitiv a pierdut totul. Tot timpul el a crezut că nu-l iubeşte cu adevărat, că era doar unul dintre admiratorii el.

Acum putea doar să încerce să-l sune. Formă numărul lui, dar Matt nu era acolo. Sau poate ştia că era ea şi nu dorea să-i răspundă. Privi paharul pe jumătate plin. Zâmbi amar şi îl duse la gură.

— Pentru Anna, micuţa sirenă care nu a plecat la timp în valuri…

Sorbi vinul, se ridică şi merse în dormitor. Se simţea fără nicio putere. Stinse lumina, se întinse pe pat şi închise ochii.

Capitolul 7

Anna se trezi dintr-un somn chinuitor şi privi ameţită la ceas. Era două noaptea.

Se auzi un pocnet. Aproape adormită se ridică din pat. Înţelese apoi că acest pocnet era de fapt o bătaie în uşă.

Sări iute, trase halatul de baie şi se grăbi spre

uşa de la intrare. Bătaia în uşă conteni. Voi să plece înapoi în dormitor, dar auzi o voce cunoscută.

— Anna?

— Matt, tu erai?

— Deschide, te rog!

Anna ezită un moment, apoi îi deschise uşa:

Stătea ca hipnotizat în faţa ei.

— Nu am putut pleca…

— Nu, şopti ea şi întinse braţele spre el.

— Trebuie să aflu, spuse el, neschiţând niciun gest că ar dori să intre.

— Ai crezut cu adevărat ce-ai spus mai devreme?

— Ce anume? întrebă ea uluită şi braţele îi căzură neputincioase.

— Ai spus că mă iubeşti. Vorbeai serios?

Anna tăcu o clipă, apoi continuă liniştită.

— Te-am iubit mereu, nu am întâlnit pe nimeni care să te poată înlocui.

— Atunci, de ce? De ce m-ai părăsit?

— Ah, Matt… a fost o mare prostie… a fost doar vina mea.

Înainte de a mai face un pas, el o prinse şi o strânse la piept. O sărută pătimaş. Apoi o duse în camera de zi.

— Să continuăm discuţia.

— Nu, murmură ea, luându-l de mână şi mergând spre dormitor. Aici.

Matt se opri şi Anna se întoarse cu faţa spre el.

Fără un cuvânt începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă şi apoi tremurând îi desfăcu fermoarul de la blugi.

— Doamne Sfinte, Anna, nu mă mai privi aşa…

Matt simţea cum este cuprins de o dorinţă fierbinte.

Anna îl trase spre pat, îşi smulse halatul şi privi mulţumită cum Matt fremăta. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, îi sărută, îmbătat de parfumul ei, vârfurile rozalii, până când Anna îşi opri respiraţia şi suspină adânc.

Matt o întinse cu grijă pe pat. Anna se juca cu degetele în părul lui des. Ca un arc, Matt se ridică în picioare şi începu să se dezbrace cu mâinile tremurânde. Anna întinse braţele temătoare spre el. Matt stinse lumina şi se culcă alături de ea. Simţind căldura trupului bărbătesc, Anna crezu că se pierde. Se lipi de el. Mâna lui mângâia pielea netedă şi fină, iar Anna tremura de dorinţă.

Mângâierile lui Matt erau un dulce chin. Îi cercetă îndelung fiecare părticică a trupului, ducând-o spre extaz. Anna îşi strecură mâna între trupurile lor şi, timidă, îi cuprinse bărbăţia în palmă. Privindu-l în ochi, îl mângâie, întâi uşor, apoi din ce în ce mai provocator. Matt nu se mai putu abţine, se lăsă greu peste ea şi o penetră, impunându-i un ritm sălbatic. Timpul părea că s-a oprit în loc. Anna trăi un orgasm nemaiîntâlnit. O

fericire fără margini.

Într-un târziu îşi reveniră şi stăteau strâns îmbrăţişaţi şi satisfăcuţi unul lângă altul.

Anna închise ochii. Aproape că adormise când Matt începu să o mângâie pe mână. Deschise încet ochii.

— Anna, spune-mi, ce s-a întâmplat atunci, când, fără un cuvânt, ai plecat? Eram nebun de furie şi de deznădejde. Când Marybeth mi-a vorbit despre sarcina ta am crezut că-mi ies din minţi de teamă pentru tine. Abia acum, mult mai târziu, am aflat că n-ai născut copilul. Şi am avut convingerea că l-ai avortat. Te-am urât atunci. Sau, măcar, am încercat.

Dus pe gânduri, Matt se juca cu o şuviţă blondă din părul ei. Anna încercă să-i explice.

— Nu spune nimic, Anna. După un timp am început să înţeleg că nu pot cere unei femei să-mi crească singură copilul. Dar tot nu am înţeles de ce-ai fugit de mine?

Chipul său era umbrit de un amestec de durere şi deznădejde.

— De ce, Anna?

Ea tăcea. Anii pierduţi nu mai puteau fi aduşi înapoi, dar merita să încerce să-i dea o explicaţie.

— Dar, înainte de toate, nu am rămas însărcinată. Mă înşelasem.

Matt o privi fără să înţeleagă.

— Dacă prietena mea ţi-a spus că aş fi însărcinată, mă mir că a uitat să-ţi comunice ulterior că a fost alarmă falsă. Îi spusesem doar!

— Nu, vorbi Matt ca pentru sine. Acest lucru nu l-am aflat.

— Venisem din vacanţă şi alergam spre tine. Te-am auzit vorbind cu Johnny despre o fată şi am crezut că este vorba despre mine. N-am putut suporta nici măcar umilinţa de a-ţi cere o explicaţie… după ce am auzit ce spuneai despre mine, sau aşa credeam eu…

— Oh, Doamne!

Matt suspină adânc şi o luă în braţe.

— Cum ai putut crede asta? De câte ori ţi-am spus că te iubesc!

— Atunci eram tânără şi fără experienţă. Voiam să afli că aştept un copil de la tine. Dar vorbele tale m-au scos din minţi. Nu voiam să te mai văd. Inima mea era sfâşiată.

Matt tăcu. O strânse cu putere în braţe. Anna îl mângâie uşor pe obraz.

— Apoi am fugit într-un suflet în cameră. Marybeth era acolo şi i-am spus că vreau să plec. Ea ştia pe cineva care m-a dus în aceeaşi noapte în Arizona. În două ceasuri eram gata pe drum.

Anna îi aruncă o privire nesigură.

Matt era tulburat şi tăcut. Se desprinse din îmbrăţişare şi se lăsă pe spate. Privea fix în tavan. Anna fu cuprinsă de o senzaţie de frig. Ar fi vrut

să-l roage să o ia din nou în braţe, dar nu spuse nimic şi îşi trase cearşaful până sub bărbie. Aştepta.

— Ce-ai făcut în Arizona? Ce s-a petrecut atunci?

Se lăsă o tăcere încordată. Cum să-i povestească, de unde să înceapă, cum să-i spună cât de mult a dorit să-l uite? Dacă dorea ca relaţia dintre ei să continue, ar trebui să înceapă cu începutul. Dacă o iubeşte cu adevărat, va înţelege.

— Eu… am încercat să te uit, Matt. Am găsit alţi prieteni. Dar mereu constatam că nu puteam să te şterg din amintire. Pentru niciunul nu am simţit ceea ce am simţit pentru tine. Viaţa mea era fără sens.

Matt continua să tacă şi să privească în tavan.

De-ar spune ceva, se gândea în sinea ei Anna. Neputând suporta tăcerea, ea continuă:

— La un moment dat am reuşit să înţeleg că nu făceam decât să fug de mine. De aceea am început să-mi caut de lucru. Am primit orice post care mi se oferea. Am făcut cursuri de drept la seral. Apoi m-am întors în California şi m-am pus pe învăţat. Peste doi ani voi termina facultatea.

— Şi vei fi un avocat al naibii de bun, Anna.

Se întoarse spre ea şi o luă în braţe. O sărută pe frunte şi îi şterse lacrimile de pe obraz. Vocea lui era emoţionată.

— Atâţia ani pierduţi din cauza unei

neînţelegeri. Eu crezusem că m-ai părăsit din cauză că nu doreai să fii prea mult timp legată de mine. Trebuie să afli că aş fi făcut totul pentru tine şi pentru copil. Cât am încercat să te uit! Dar îmi aminteam de iubirea noastră şi cât de mult ne potriveam unul cu celălalt…

Matt o sărută uşor. Anna se lipi strâns de el. Ar fi vrut să mai facă dragoste. Matt ridică ochii şi o privi lung.

— Ciudat cum au evoluat lucrurile. Nu aveam habar că te-ai întors la Los Angeles, dar am auzit de un proiect şi de tatăl tău. Atunci când mi-a povestit de fiica lui, am înţeles că este vorba despre tine.

Matt se opri. Inima Annei bătu cu putere. Îl mângâie uşor pe faţă.

— Eram curios să aflu ce s-a ales de tine. M-am gândit să mă răzbun, să te fac să suferi cum am suferit şi eu dar, când te-am văzut, am simţit că te mai doream încă. Era aproape o durere, ca şi când nici nu m-ai fi părăsit.

— Matt…

— Să continuăm. Am pus la cale acest weekend. Am vrut să te răsfăţ, să te conving să înnodăm relaţia. Dar s-a întâmplat altfel…

Se juca cu lobul urechii, dezmierdându-l.

— Voiam să facem dragoste, când, la un moment dat tu ai spus că mă iubeşti, chiar de-ar fi pentru o noapte. M-a cuprins teama că te pierd. Aproape că

te-aş fi lovit, nu mai ştiam de mine… Am fugit…

Anna îşi puse capul pe umărul lui.

— Şi eu la fel, Matt…

— Apoi am priceput. Mi-am amintit ai spus că mă iubeşti. De aceea m-am întors. Îţi jur că aveam de gând numai să-ţi vorbesc… însă, când m-ai adus în dormitor…

— Da, murmură ea. Te-ai supărat îngrozitor.

Râse uşor.

— Serios, Anna. Trebuie să afli ceva, apoi consider subiectul închis. Nu pot să mă împac uşor cu gândul că te-au iubit şi alţi bărbaţi… dar nu am fost nici eu un sfânt. Dar acum o vom lua de la capăt, dacă eşti şi tu de acord… Da?!

Se aplecă şi o strânse în braţe. Ea îl sărută cu acea pasiune nepotolită care o chinuise timp de opt ani. Făcură dragoste cu sălbăticie şi disperare, parcă pentru a recupera toţi anii în care au stat departe unul de altul.

Capitolul 8

Anna scoase mâinile afară de sub cearşaf. Iarăşi venise motanul şi o gâdila cu blana lui moale. Voi să-l alunge din pat, dar constată că era de fapt altcineva care nu semăna cu Brandy. Îşi aminti de noaptea trecută. Ceva îi ţinea piciorul strâns. Rămase cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit. Matt o luă în braţe.

— Mm, ce frumos miroşi. Îmi place parfumul tău, şopti el.

— Şi mie îmi plac picioarele musculoase şi cu păr, răspunse ea şi se încolăci ca o liană de trupul lui.

— Te dau jos din pat, glumi el într-un târziu. Ştii că din cauza ta am ratat o întâlnire importantă? O noapte cu tine, doamna mea, este suficientă pentru a tulbura viaţa unui bărbat.

Anna râse, sări din pat şi îşi întinse braţele.

— Dumnezeule, Anna, dacă mai faci aşa, vom rămâne toată ziua în pat să facem dragoste.

Ea îl privi şi-i citi în ochi dorinţa fără margini. Plecă în baie râzând. În trecere, ridică halatul de baie şi aruncă o privire în oglindă. Îl văzu pe Matt. Stătea întins pe spate în pat, cu mâinile sub cap. Privirile lor se întâlniră şi Anna văzu că Matt o privea cu o nesfârşită iubire.

Intră în baie. Deschise duşul. Simţind apa călduţă pe trup, începu să se gândească la întâmplările din ultimul timp. Oare cum va evolua relaţia ei cu Matt? Desigur că îl dorea ca amant, dar acest lucru o va mulţumi şi în viitor? Ei, să nu-şi mai bată capul cu asta. Noaptea a fost minunată şi nu voia să umbrească cu alte gânduri frumuseţea el. Îi făcea plăcere să-şi amintească fiecare clipă a acestei nopţi pline de pasiune şi dezmierdări. Dintr-o dată ţipă. Simţi o mână care pătrunse dincolo de perdeaua de plastic.

— Îmi pare rău că te-am speriat, zise Matt şi intră şi el sub duş.

— Ce faci?

— Ţi-am adus ceva!

Îi întinse un trandafir de culoare roz care îşi lăsă trist capul în jos, sub jetul de apă călduţă.

— Eşti nebun, îi spuse ea în timp ce el o acoperea cu spumă.

— De unde l-ai luat?

— L-am cules de pe balcon.

— Poftim?!

— Pentru tine am cules un trandafir, spuse el cu un aer festiv.

— Dar de ce, Matt? întrebă ea privind floarea ce se ofilise.

— Pentru că, spuse Matt pe un ton serios, un bărbat aduce mereu flori femeii pe care o cere în căsătorie.

Stăteau faţă în faţă. Apa curgea pe trupurile lor goale. Anna se simţi uşor ridicolă, dar foarte fericită.

— Oh, Matt, eşti chiar nebun. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă o astfel de cerere sub duş.

— Şi nicio altă femeie, în afară de tine nu ar fi acceptat. Cred că am procedat bine, micuţa mea sirenă. Te iubesc.

Se îmbrăţişară îndelung şi se acoperiră unul pe altul cu sărutări sub duşul deschis la maximum.

Mai târziu, în timp ce era în ea, Matt îşi dădu

seama că nu se va putea sătura niciodată de trupul ei şi nici nu va mai putea trăi fără ea. O privea cum i se dăruieşte şi înţelese că şi ea simţea acelaşi lucru. Îi înăbuşi ţipătul de extaz cu un sărut fierbinte, apoi o ţinu strâns lipită de el. Până îşi reveniră o mângâie neîncetat şi îi şopti vorbe de dragoste.

După un timp se îmbrăcară şi începură să facă ordine prin casă.

Anna îl trimise pe Matt în sufragerie, în timp ce ea punea lenjerie proaspătă. Nu va putea nicicând să uite acest loc minunat. Cu multă grijă întinse cuvertura. Niciodată nu mai trăise aşa o noapte. Era unică. Fredonând merse la bucătărie să spele vasele.

Îşi turnă apoi o ceaşcă de cafea. Pregătise o cafetieră plină pentru Matt.

— Am făcut ordine în sufragerie, doamna mea.

Anna se sperie şi îi spuse:

— De ce mă tot sperii venind pe furiş?

— Regret, mârâi Matt. Dar aşa eşti mai seducătoare. Ți-a plăcut şi ţie noaptea trecută, nu-i aşa? O luă în braţe şi o mângâie pe tot trupul. Când ajunse să o sărute pe gât, Anna simţi cum se înfioară şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Asta nu, Matt Marshall. Abia am făcut patul.

Matt se aşează la masă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Abia te-am cerut de nevastă şi te comporţi deja ca una adevărată.

Anna zâmbi.

— Ce crezi, poţi veni acum cu mine la Tahoe? întrebă el direct.

— Şi de ce ar trebui să vin?

— Pentru că eu voi lucra acolo timp de trei săptămâni şi vreau să fim împreună.

Vocea lui era deosebit de serioasă. Anna sorbi din cafea şi se gândi.

— Matt, mai devreme de vineri nu pot. Şi chiar şi aşa, trebuie să discut cu domnul Everett. Mai am de susţinut un examen pregătitor săptămâna care vine. Nu pot spune acum, dacă voi putea. Anna se uită la faţa lui Matt. Se vedea clar că nu-i făcea plăcere faptul că nu puteau fi alături. Dar aşa se va întâmpla şi în viitor. Da, poate era mai bine să clarifice de pe acum. Anna aştepta tăcută răspunsul lui.

— Aşa deci, Anna. Nici nu mă aşteptam să laşi totul baltă şi să vii cu mine. Voi sta trei săptămâni la Tahoe, poate vei găsi vreodată timp să vii să mă vezi.

Îşi trecu mina prin păr, apoi râse.

— Acesta este primul duş rece!

— Dumnezeu ştie, murmură Anna.

Îl întrebă apoi cum vede el viitorul lor. Desigur, amândoi îşi vor continua cariera şi aceasta presupune o viaţă oarecum trăită separat.

— Vom găsi timp pentru toate, vorbi Matt. Faptul că eu sunt mereu pe drumuri, iar tu eşti foarte ocupată, sunt chestii pe care le vom rezolva împreună. Nu va fi uşor. Dar se poate încerca. Şi cu asta am tăiat acest punct de pe ordinea de zi.

Anna ezită puţin, apoi zâmbi şi se declară de acord. Urmară alte întrebări, ca de exemplu.

— Copil.

— Vrem copii?

— Tu nu?

— Te-am întrebat! Trebuie să-mi răspunzi sincer. Aş putea să înţeleg şi să accept faptul că nu doreşti copii. Vei face carieră, iar copiii sunt nişte drăgălaşi egoişti. Se îmbolnăvesc când ţi-e lumea mai dragă, vor mereu să le dai atenţie şi mereu îţi dau planurile peste cap.

— Totuşi mi-ar place câteva exemplare. Dacă şi tu eşti de acord.

Anna aştepta răspunsul încordată ca un resort. Matt se ridică în picioare şi merse în spatele ei.

— M-aş bucura foarte mult, dar numai dacă şi tu eşti de acord. Nu doresc să te forţez. Trebuie să reflectăm bine, pentru că odată aduşi pe lume nu mai putem da înapoi. Anna se întoarse cu faţa spre Matt şi îl sărută uşor.

— Matt, îţi mulţumesc că mă poţi înţelege.

El râse cu poftă. Îşi întinse braţele şi o întrebă:

— Nu vrei să te muţi la mine? Locuinţa mea din Los Angeles este foarte aproape de biroul tău.

Avem trei dormitoare, trei băi, poţi să te aranjezi cum doreşti.

— S-a făcut.

Anna strânse ceştile şi le duse la chiuvetă.

— Eu le şterg, spuse Matt şi apucă una din ceşti.

Duşi pe gânduri făceau ordine. Anna se întreba dacă el va fi mereu aşa de săritor. Matt parcă-i citi gândurile:

— Vezi tu, eu sunt de fapt, un tip casnic. Spăl, gătesc. Toate îmi plac, în afară de pisici…

— Ah, Dumnezeule!

Anna râdea.

— Am un motan, se numeşte Brandy. Îl voi aduce neapărat cu mine.

— Ar fi trebuit să ştiu, suspină Matt făcând pe supăratul. Ar fi trebuit să-mi închipui că-ţi plac aceste micuţe creaturi cu păr.

— Şi dumneata, domnule, eşti o creatură cu păr.

— Dar eu nu miros urât!

— Nici Brandy, în orice caz nu prea tare. Noaptea doarme cu mine, adăugă Anna cu oarecare reţinere.

— A dormit, o corectă Matt.

— O.K., răspunse Anna. Încheiem un pact. Eu păstrez motanul, iar tu vei dormi cu mine în pat.

— Doamnă, eşti o parteneră de afaceri redutabilă.

O luă în braţe.

Era clar că mai aveau multe de discutat, dar pentru astăzi era de ajuns. Mai bine să se lase în voia sărutărilor. La numai câteva ceasuri după această discuţie, Anna pricepu anvergura evenimentelor acestei săptămâni. Matt i-a dat cheia de la apartamentul său şi a rugat-o ca, în timp, să-şi aducă lucrurile la el şi să se aranjeze.

Înţelese că destinul său luase o altă întorsătură şi că un capitol al vieţii ei începuse. Nu era prea sigură dacă va putea face faţă acestor mari schimbări. Au petrecut împreună doar un weekend plăcut, îl iubea mult pe Matt, nu era nicio îndoială, dar va putea trăi alături de el? În acest timp amândoi s-au schimbat mult. Acum opt ani ea era tânără, iar Matt dorea să devină medic. Atunci nu prea discutau despre viitor, iar Anna nu prea se gândea la o carieră. Visase mereu să ajungă balerină şi poate, odată, să deschidă o şcoală de balet. Matt îşi făcea planuri şi visa un cabinet medical cu totul deosebit. Anna zâmbi gândindu-se la aceste vise copilăreşti. Câte s-au schimbat. Se făcuse târziu deja. Ajunse acasă şi îşi aminti de motan. Îl va lăsa până mâine la pensiunea pentru animale. Acum se va odihni. Avea un somn grozav, de parcă nu dormise nopţi în şir. Mâine se va obişnui cu ideea că va fi în curând doamna Marshall.

A doua zi după-amiază Anna se duse la

pensiunea pentru animale.

Dormise fără vise şi se simţea, după săptămâni de agitaţie, cu adevărat odihnită. În timp ce-l aştepta pe Brandy, i-au trecut prin minte mii de gânduri. Multe i se păreau exagerate, altele mai dificile decât dădeau impresia. Amalgamul de gânduri a fost întrerupt de proprietarul acestui stabiliment care tocmai îi aducea motanul. Ochii bietului animal spuneau multe. Îi reproşau parcă faptul că îl părăsise aici ca o necredincioasă.

— Nu prea i-a plăcut la noi, explică domnul. Am încercat totul ca să se poată simţi bine, dar el a stat mereu retras, nu a mâncat mai nimic şi a privit mereu în gol. Anna se uită la motan, apoi chicoti:

— Era bine să încercaţi să-i oferiţi un pat cald şi o porţie de ficat proaspăt.

Îl puse în coşuleţul lui, achită taxa şi merse la maşină.

— Dacă nu te porţi frumos, te las în stradă şi-o să-ţi cauţi casă, mormăi ea şi-l puse pe Brandy pe banchetă, în coşuleţul său. Pentru că tot era vorba, spuse Anna, ce-ar fi dacă am merge la noua noastră casă.

Vreme era berechet. Domnul Everett îi dăduse liber. Parcă maşina în faţa blocului. Îl luă pe Brandy şi intră înăuntru. În clădire erau şase apartamente. În timp ce căuta numele lui Matt, se gândea cum se va obişnui acolo, în noua casă.

Matt locuia la etajul al doilea. Anna aşează uşor coşuleţul şi băgă cheia în uşă. Uşa se deschise şi Anna se trezi într-un vestibul larg placat cu marmură.

În dreapta era un salon uriaş iar în stânga o sufragerie.

— Ei, ia să vedem ce mai poate fi în acest minunat apartament!

Ridică coşuleţul, trecu în salon şi ajunse în camerele din spate.

Descoperi mai întâi o cameră de oaspeţi, apoi o încăpere ce părea a fi un birou. De-a lungul pereţilor se înşiruiau rafturi de cărţi. În faţa unui cămin mare tronau câteva fotolii confortabile din piele. Totul era foarte plăcut.

Anna zări pe biroul lui Matt o sirenă din jad. Adâncită în gânduri, se sperie când simţi ceva tare în spate.

— Staţi pe loc! Cât timp sunt eu aici, nimeni nu-l va fura pe Matt.

— Însă… însă… nu sunt o hoaţă. Eu sunt…

Femeia o întrerupse.

— Nu mă lua cu poveşti! Veţi rămâne pe loc până anunţ poliţia.

Anna răsuci capul şi văzu o mână osoasă care apuca receptorul telefonului. Cum s-o facă să priceapă pe această femeie că aici este la ea acasă, sau, mai bine, va fi, în curând. Dintr-o dată Brandy scoase un mieunat jalnic. Involuntar Anna

se întoarse cu faţa şi descoperi o doamnă mărunţică, de o vârstă greu de definit, cu o şurubelniţă în mână. Anna răsuflă uşurată.

— Ştiţi, eu sunt logodnica lui Matt. El m-a rugat să vin aici…

— Nu mi-a povestit despre nicio logodnică, răspunse femeia. Ce aveţi în coşuleţ? M-a speriat de moarte!

— Poate îl sunaţi pe Matt. Este tocmai la Tahoe. O să vă explice singur. Ne-am logodit de câteva zile.

— Hm.

Femeia se opri înciudată.

— Ce aveţi în coşuleţ?

— Ah, este… Anna deschise capacul. El este Brandy. Vreţi să-l vedeţi?

— Nu neapărat. Nu vă cred. Dacă doctorul Matt s-ar fi logodit aş fi ştiut demult.

În acel moment se auzi telefonul. Fără a-i scăpa pe Anna şi pe motan din ochi, femeia ridică receptorul. În timp ce vorbea expresia feţei ei se modifica vizibil. De la supuşenie ajunse la slugărnicie. Evident că era Matt. După câteva cuvinte schimbate cu Matt, bătrâna doamnă o chemă pe Anna la telefon. Se auzi vocea lui Matt:

— Ei, salut! Deci ai cunoscut-o pe doamna Berry. Nu-i aşa că este o adevărată comoară? Când sunt plecat are grijă de locuinţa mea. Am uitat complet să-i povestesc despre tine. Te-a primit cum se

cuvine?

Anna abia îşi stăpâni râsul.

— Da, desigur, primirea a fost cu adevărat triumfală.

Matt râse.

— Scumpa mea sirenă, când vii să mă vezi?

Anna ştia bine că răspunsul nu-i va place.

— Matt nu pot veni săptămâna aceasta… nici următoarea. Poate de vineri în două săptămâni.

Matt tăcu, apoi răspunse sec:

— Ei bine, dă-mi un telefon dacă afli noutăţi.

Anna îşi notă numărul de telefon. Îl dorea cu fiecare fibră a trupului ei. Dar nu se mai putea face nimic, se vor vedea, dar rareori. Ea dorea să trăiască pe picioarele proprii. Matt însuşi a fost acela care i-a insuflat ideea importanţei independenţei.

Cât timp discuta cu Matt nu o scăpă din ochi pe doamna Berry. Îşi luă rămas bun de la el şi constată că vocea lui suna rece şi distant. Schimbarea în atitudine a doamnei Berry nu era în măsură să o binedispună pe Anna. Se părea că inima bătrânei doamne se mai înmuiase puţin şi următoarea ei remarcă o surprinse în mod plăcut.

— Ce-aţi spune de o ceaşcă de ceai? Cred că v-ar face bine.

Anna consideră că este mai prudent să accepte oferta de pace din partea doamnei Berry.

— Bietul animal ar trebui scos din coş, altfel iar

începe să miaune.

Brandy, eliberat din strânsoare, merse drept spre doamna Berry.

Ea se aplecă şi îl mângâie cu afecţiune.

— Bună! Ia să vedem pe cine avem aici! Sigur că ţi-a mers cam prost astăzi.

Motanul se alinta mulţumit de picioarele ei. Anna îi privi amuzată. Apoi merse cu doamna Berry spre bucătărie, ducându-l pe Brandy în braţe.

— Sunteţi, cu siguranţă, o femeie care pune preţ pe carieră, spuse doamna Berry, în timp ce aşeza vasul cu apă pe aragaz.

— De ce spuneţi asta? întrebă Anna.

Cuvântul carieră părea să aibă o conotaţie specială pentru doamna Berry.

— Aveţi o privire mândră.

— Cum?

— Aşa cum aţi auzit.

Doamna Berry turnă ceaiul în ceşti.

— Fetele mele sunt la fel. Toate patru.

— Şi de ce vă deranjează?

An na o privi fără a pricepe.

— Nu ai alte probleme decât cura de slăbire şi cariera.

Ochii negri ai doamnei Berry fulgerau. Puse ceaiul aburind pe masă.

— Eu, eu, eu…

— Altă temă nu mai cunosc. Sunt plictisitoare şi

egoiste, toate patru.

Anna sorbi tăcută din ceaşcă. Habar n-avea ce se putea răspunde la o asemenea afirmaţie.

— Am patru fete – una este singură, două divorţate, ultima se căsătoreşte a treia oară.

Neîncrezătoare, doamna Berry scutură din cap. Pentru o clipă, Annei i se păru că vede lacrimi în ochii ei.

— Ei, eu vă doresc dumneavoastră şi domnului doctor mult noroc. Poate va fi mai bine la dumneavoastră decât la fetele mele. Doctorul are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Dar mai întâi are nevoie de multă iubire…

Anna simţea cum acest dialog devenea din ce în ce mai incomod.

Începu să să îndoiască de hotărârea luată. Poate era cam pripită. Aruncă o privire pe ceas şi se sperie. Era târziu.

— Eu trebuie să plec, altfel voi întârzia la curs.

Se aplecă spre motan, dar doamna Berry o opri.

— Dacă sunteţi de acord, l-aş păstra aici. Mi-ar ţine companie.

— Puteţi să-l luaţi mâine.

— Mulţumesc, răspunse Anna. Îi va place. Altfel ar fi rămas un timp în coşuleţ.

— Îl luaţi mâine când veniţi de la lucru. Vă pregătesc şi dumneavoastră ceva bun.

Doamna Berry ezită un pic apoi spuse:

— Domnişoară Anna, nu fiţi supărată pe mine

pentru modul în care v-am primit. Nu aveam de unde şti…

— Am uitat, răspunse Anna. Mulţumesc pentru invitaţie. Pe mâine seară atunci.

Plecă în grabă. Seara întreagă şi a doua zi se gândi ce a vrut să spună doamna Berry despre fiicele ei. Era oare adevărat că nu poţi fi şi o soţie bună şi un avocat de carieră. Când Anna trecu a doua zi să-şi ia motanul, doamna Berry o pofti la masă şi o răsfăţă cu tot felul de bunătăţi. Au discutat multă vreme. Despre ce îi place şi ce nu îi place lui Matt. Anna asculta cu mare atenţie. Cât de puţin îl cunoştea pe Matt!

Spre sfârşitul săptămânii avea sentimentul că nu poate să se căsătorească cu Matt. Toată sâmbăta şi duminica plănui cum să-i spună. Oare o va crede dacă-i va spune că ia această hotărâre spre binele lui? Niciodată. Nu ar putea să accepte. Parcă auzea răspunsul lui. De ce să nu-i spună mai bine că nu este pregătită suficient pentru o legătură mai durabilă. Dar gândul de a-l pierde pe Matt aproape o înnebunea.

Oare îl putea păstra doar pentru ea, căsătorindu-se cu el? Cât timp va trece până se va plictisi de seri de unul singur şi de mâncare încălzită din nou. Îl va putea face să amâne nunta până va termina ea studiile. Dar cum va arăta relaţia lor până atunci?

Duminică seara Anna se afla într-un mare impas. Pe de o parte nu ar fi renunţat la Matt, pe de alta era vorba despre carieră şi timp liber. Puteau să-l mulţumească nişte sandvişuri reci la cină? O casă goală?

Doamna Berry are dreptate. Matt ar merita mai mult... o soţie bună, copii şi o casă în care să se simtă bine.

Cineva care să-l aştepte. Doar dragostea ei nu-i era de ajuns. Ea avea scopurile ei în viaţă şi voia să le atingă. Era egoistă?

Poate, dar aşa era ea...

În acea seară nu se simţi în stare să-l sune pe Matt. Mai trecu o săptămână şi nu discutară nimic. În duminica următoare Anna stătea în pat şi se juca cu motanul, care se liniştise în mod ciudat. A încercat de trei ori să-l sune pe Matt şi de trei ori a renunţat. Dar trebuia să-o facă. Auzi brusc ţârâitul telefonului şi avu sentimentul că va scăpa din mâini situaţia.

— Alo, spuse ea încet.

Un moment se auzi doar o respiraţie, apoi vocea lui Matt.

— Alo, Anna. Nu crezi că era deja cazul să mă suni?

— Matt, tocmai aveam de gând...

— Ce s-a întâmplat?

— Matt, nu merge... Nu putem să ne căsătorim.

Nu ar fi cinstit. Nu sunt femeia de care să ai nevoie. Amândoi ne-am schimbat. Tu meriţi ceva mai bun.

— Ai discutat cu doamna Berry?

— Nu este vorba despre asta.

Încercările ei de a-l convinge erau nereuşite, vocea lui Matt era blândă şi grijulie.

— Vreau să te văd, Anna. Vreau să discutăm. Presupun că biata doamna Berry te-a speriat rău. La telefon nu putem să clarificăm.

— Matt, nu merge, poate mai târziu…

— Mă iubeşti?

— Da.

— Atunci ia avionul spre Tahoe săptămâna care vine.

— Matt, nu pot veni.

Avea nevoie de timp, trebuia să se mai gândească.

— Bine, atunci vin eu la tine. Nu pot crede că nu ai fost sinceră când am fost împreună la Santa Barbara. Spune-mi că nu m-ai înşelat.

Amintirile o podidiseră. Nu era corect faţă de Matt, trebuia să se explice.

— Matt sosesc vineri seara, spuse ea şi puse receptorul în furcă.

Faţa îi era scăldată în lacrimi.

Vineri după-masă îşi pregăti valiza şi o puse în maşină. Apoi începu să-l caute pe Brandy. Motanul

văzu cum îi pregăteşte coşul şi de aceea dispăru fără urmă. L-a căutat prin toată casa, prin dulapuri, sub paturi. Brandy şedea sub canapeaua din camera de oaspeţi şi cu niciun tertip nu reuşi să-l păcălească. Anna se văzu obligată să se târască după el şi să-l scoată din ascunzătoare.

— Tu, prostuţ ce eşti! Te duc la doamna Berry, nu la pensiune.

Brandy nu se lăsă impresionat. Mieuna cu jale. Anna îşi netezi hainele, aruncă o privire în oglindă şi plecă.

Peste o oră şi jumătate era deja în avion şi gusta fără poftă cina. Oare ce va spune Matt? Cum va reacţiona la vorbele ei? Avionul aterizează şi Anna îl descoperi pe Matt la ghişeu. Îl văzu venind spre ea şi dintr-o dată uită ce avusese de gând să-i spună. Cât de mult îl iubea pe acest om, cu care nu putea să se căsătorească. Matt o sărută uşor şi-i luă bagajul din mână. O conduse spre maşină. Pe drum, amândoi au tăcut. Cum ar putea să rămână la ideea ei, dacă va sta în braţele lui? Matt anticipă întrebarea şi spuse:

— Cred că am procedat bine că am luat două camere separate.

— Bine, spuse ea simțindu-se puţin dezamăgită.

Tăcuţi, merseră mai departe. Anna privea peisajul. Munţii ce se vedeau în depărtare o impresionau enorm. Iar locul părea un uriaş acvariu.

Parcă am fi în călătorie de nuntă, se gândi Anna fără să vrea.

— Am ajuns.

Vocea lui Matt o trezi din visare. Parcă maşina în faţa hotelului, dădu portarului cheia, apoi o conduse pe Anna în hotel. Natural şi sigur pe el o cuprinse protector pe după umeri. Involuntar ea suspină. Atingerea lui îi dădea fiori. Matt o privi şi luă braţul de pe umărul ei. În tăcere au urcat cu liftul la etajul zece. Când au ajuns, Anna avu senzaţia că Matt a vrut s-o ia pe după umeri şi apoi a renunţat. Ieşiră din lift şi merseră spre camera ei. Matt deschise uşa şi-i dădu cheia. O luă şi se întrebă dacă Matt n-ar vrea să intre, dar el nu schiţă niciun gest.

Pe Anna o cuprinseră frisoanele. Era tare necăjită că nu a găsit momentul să discute cu el. Nehotărâtă, aşteptă o clipă apoi îşi văzu de treabă şi nu mai spuse nimic.

— Imediat vine băiatul cu bagajele.

Matt aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Este târziu, spuse el, dar dacă eşti de acord, mergem să mâncăm ceva. Cât timp îţi trebuie să te aranjezi? O jumătate de oră?

— Da. Matt. Astă seară avem de discutat.

— Din partea mea, putem chiar şi acum. Dar mă gândesc că ţi-ar place să te mai destinzi puţin.

— Da, ai dreptate. Pe curând.

Cu ochii închişi se sprijini de uşă. Se auzi un ciocănit şi crezu că este Matt. Era însă băiatul cu bagajele. Anna aruncă o privire pe hol, dar Matt dispăruse. Dădu un bacşiş celui care-i cărase bagajul şi privi prin cameră. Camera era imensă şi luxos mobilată. Patul era mare şi de jur-împrejur avea draperii uşoare din voal. Ridică privirea spre tavan şi descoperi o oglindă. La celălalt capăt al camerei era o canapea încăpătoare, întreaga cameră era în tonuri decente: roz, gri şi alb. Dintr-o dată, Anna se destinse total şi câştigă simţul umorului. Ar fi ceva nou să faci dragoste într-o astfel de ambianţă.

Gândul la Matt o aduse din nou pe pământ şi îşi dori mai mult ca niciodată să facă dragoste cu el… Încercă să nu se mai gândească. Îşi perie părul şi îşi făcu un machiaj discret. Imaginea lui Matt nu o lăsa în pace. Se simţea sfâşiată de dorinţă, dar şi de sentimentul că nu-i poate oferi lui Matt, ceea ce el avea nevoie. La Los Angeles era parcă mai uşor să iei o decizie. Imediat ce se afla în apropierea lui, i se părură toate argumentele nişte fleacuri. Anna nu ştia dacă ar putea să-i reziste lui Matt. Îl dorea pe acest bărbat mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 9

Anna îşi aranja rochia în oglindă când sună

telefonul.

— Alo, răspunse ea cu vocea tremurândă.

— Anna? Eşti gata?

Vocea lui Matt, de un timbru profund trezi din nou în ea dorinţele. Încercă să se adune şi-i spuse că imediat coboară.

— Bine, ne vedem la lift, răspunse Matt şi închise.

Se încălță în grabă şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Zâmbi la gândul că ar putea fi împreună cu Matt în imensul pat cu baldachin de culoare roz. Dar buna dispoziţie nu dură prea mult, căci gândurile negre reveneau obsedant. Dacă Matt nu va putea înţelege? Gândul că l-ar putea pierde îi făcea viaţa de nesuportat. Zărindu-l lângă lift, simţi cum tot sângele i se urcă în cap.

— Bună, micuţa mea sirenă.

Matt veni mai aproape şi o sărută pe obraz. O luă de braţ şi o conduse spre restaurant.

Anna îl studia atent în timp ce el citea meniul. Brusc, se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi insistent.

— Vrei să discutăm acum?

Anna era surprinsă de întrebarea lui. Se gândea că ar fi mai bine să discute după dejun, când vor fi singuri.

— Matt, nu aici. Sunt atâtea persoane în jur, spuse ea arătând către celelalte mese. Nu putem discuta aici problemele noastre.

— Eu credem că preferi mai mulţi oameni în jurul tău. De fapt, este problema ta, nu a mea.

Avea dreptate. Era doar problema ei. Cum ar putea să-i spună totul, când era atât de tulburată. I se părea că totul mersese prea repede, că nu este soţia potrivită pentru el, că momentan mai importantă era cariera ei…

— Anna, uită-te în ochii mei!

Matt se aplecă şi o mângâie uşor pe faţă. Simţi că o podidesc lacrimile. Lăsă capul în jos.

— Anoa, fetiţa mea, nu plânge! Hai să mergem acum la tine în cameră şi să clarificăm problema. Habar n-am ce-ţi trece ţie prin minte, dar măcar să încercăm.

Chelneriţa privi mirată când cei doi părăsiră restaurantul în grabă.

Anna deschise uşa şi intră. În spatele ei îl auzi pe Matt chicotind.

— Aici vrei să discutăm probleme serioase?

— Tu ai rezervat camera aceasta, deci să nu te plângi.

— Să comand ceva de băut!

Anna dădu cuminte din cap. În timp ce Matt discuta cu un chelner de la room-service, Anna îşi scoase sandalele. Matt o privea zâmbind. Puse receptorul în furcă şi se aşează comod pe canapea. Anna îşi trase un scaun.

— Deci!

— Ah, nu merge aşa. Este rândul tău, scumpa

mea. Eu îmi amintesc că am lăsat o logodnică fericită la Santa Barbara, ca acum să constat că dumneaei şi-a schimbat părerea. Şi nu pricep de ce. Nu-mi este suficient să spui că nu eşti soţia potrivită pentru mine, doar pentru că nu te crezi în stare să-mi oferi un cămin confortabil.

Avea dreptate, Matt. Totuşi ea sperase ca Matt să înţeleagă totul fără prea multe vorbe.

— Ei, care este problema?

Anna oftă.

— Matt nu pot să mă angajez în aşa ceva. Mai am de învăţat încă un an şi nu este păcat să pierd examenul? Şi aşa lucrez în fiecare după-amiază şi de trei ori pe săptămână lipsesc seara de acasă.

— Şi crezi că m-ar deranja?

— Nu cred că ar fi corect faţă de tine. Nu voi avea timp să mă ocup de tine, nici acum, şi poate nici mai târziu.

— Am spus eu că pretind să-ţi răpesc tot timpul?

— Nu, dar… tu ai nevoie de cineva care să fie acolo când vii acasă, să-ţi gătească, şi să te aştepte seara…

— Asta este. Doamna Berry. Ea ţi-a băgat toate trăsnăile astea în cap.

— Nu, Matt! Poate şi asta, dar şi eu sunt de aceeaşi părere.

Cineva bătu la uşă. Matt se ridică şi luă tava adusă de chelner. O aşează pe masă şi turnă vin. Din întâmplare, picioarele li se atinseră pe sub

masă. Anna se retrase repede.

— Scuze. Picioarele mele sunt pur şi simplu prea lungi.

O invită să ia din sandvișurile aduse. Anna nu se putea atinge de mâncare. Stătea îmbufnată.

— Nu mă iei în serios, Matt! De ce te-ai mai obosit să urci până aici, dacă numai te distrezi pe seama mea?

Matt luă un sandviş, apoi o privi adânc în ochi.

— Nu am mai fost niciodată aşa de serios, Anna. Dar îmi este foame.

Privirea lui o făcu pe Anna aproape să renunţe. Totuşi continuă.

— Matt, tu spui că nu este foarte grav dacă ne vedem mai rar, dar eu nu te cred. Aminteşte-ţi numai cât de mult te-a deranjat că nu am vrut să vin aici. Şi aşa va fi mereu. Să ne vedem în fugă şi să fim prea puţin timp împreună te va deranja mereu. Vom ajunge la certuri şi la reproşuri. Nu este bine…

— Anna, spune-mi adevărul! Mai este un alt bărbat în viaţa ta? Te-am ascultat cu luare aminte, dar dacă ar fi ceva de spus din partea mea, aş dori foarte mult să-l cunosc pe celălalt bărbat. Vreau să ştiu cu cine mă lupt.

— Un alt bărbat? Matt te iubesc şi doresc să fim împreună, dar mă tem că nu vom reuşi. Tu meriţi mai mult decât pot eu să-ţi ofer.

— Stai puţin.

Matt îi luă mâinile în mâinile lui.

— De unde poţi şti tu ce aştept eu de la o femeie?!

Anna lăsă capul în jos.

— Uită-te la mine, Anna.

Ridică încet ochii şi văzu în ochii bărbatului o infinită căldură şi dragoste.

— Mai întâi ce nu aştept.

Matt zâmbi.

— Soţia mea trebuie să fie independentă. Nu doresc să am alături o femeie care să stea ziua întreagă acasă şi să mă aştepte pe mine. Vreau ca soţia mea să fie un om pe picioarele lui. Apoi m-ar deranja să ştiu că acasă este o zmeoaică geloasă, care mereu se supără când sunt plecat cu afaceri.

Matt se opri, apoi completă:

— Ar mai fi multe de enumerat, Anna. Noi doi semănăm. Amândoi am trăit după bunul plac şi avem nevoie de libertate.

Anna nu mai înţelegea. Să dea Matt de înţeles că nu are de gând să se căsătorească? Oare se simţea uşurat că a luat ea iniţiativa? Se simţi brusc cuprinsă de o tristeţe adâncă.

— Să ne înţelegem, Anna. Îmi doresc o soţie care să poată aştepta şi două săptămâni fără să se plictisească şi să plângă. Care să-mi fie confident şi să aibă aceleaşi interese, să mă critice, să fie înţeleaptă, deschisă, plăcută.

O privi cu iubire nesfârşită.

— Doresc să mă căsătoresc cu femeia care timp de opt ani nu m-a uitat. Care nu poate fi înlocuită cu nimeni.

Matt se aplecă şi o sărută uşor.

— Tu eşti singura pe care o iubesc. Da, te iubesc. Iubesc totul la tine. Îmi este indiferent dacă ştii să găteşti, să coşi sau să faci curat. Doar persoana ta mă interesează – zâmbetul tău, plânsul, succesele şi insuccesele tale. Doresc să putem împărţi binele şi răul.

— Matt, te iubesc, dar…

Anna mai avea îndoieli în această privinţă.

— Sigur că nu putem garanta. Însă faţă de alţii avem un avantaj. Nu ne avem doar unul pe celălalt, ci avem şi o serie de probleme proprii. Întâi de toate, însă, ştiu că ne iubim.

Anna îl privi. Dintr-o dată nu mai avea nicio îndoială. Îl iubea pe acest om, cu el se va căsători. Chiar de-ar fi probleme, vor fi depăşite.

— Deci?

— Tu crezi că vom reuşi, Matt?

— Nu cred, sunt convins.

— Aşa să fie.

Anna îi luă faţa în palme şi-l sărută pe buze cu infinită dragoste.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi pentru o clipă se lăsă tăcerea.

Matt şopti:

— Mai bine mănânc toată viaţa sandvişuri reci

decât să dorm singur…

— Eşti nebun, Matt Marshall, dar te iubesc aşa cum eşti.

Matt o privi în tăcere, apoi o întrebă:

— Când?

— Când ce?

— Când ne căsătorim?

Anna pătrunse înţelesul cuvintelor lui. Nu mai putea da înapoi.

— Când doreşti tu.

— Nu vreau să-ţi forţez mâna. Ce-ai zice mâine?

— Cum, aşa repede?

La auzul acestor vorbe, Matt se întunecă.

— Ai vrea să mai aşteptăm? Cât timp? întrebă el chinuit.

Anna ezită. Ştia că Matt este singurul bărbat, pe care l-ar putea iubi, la ce bun să mai aştepte?

— Pe mâine, replică ea zâmbind.

Matt sări în sus de bucurie, o luă în braţe apoi o strânse tare la piept.

— De acum eşti a mea, sirenă dulce!

Buzele li se întâlniră într-un sărut nesfârşit. Degetele fierbinţi ale lui Matt coborâră spre sâni şi o mângâiau frenetic. O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere spre el.

Se auzi telefonul.

— Lasă-l, murmură Anna.

— Nu se poate.

— De ce? întrebă ea mângâindu-l pe spate.

— Poate fi Bob sau Lolita!

Anna se trase năucită un pas înapoi.

— Ce caută ei aici?

— I-am rugat să ne fie martori.

— Matt Marshall, eşti cam prea sigur de tine. Nici măcar nu ai luat în calcul că pot să spun nu.

Matt strânse din umeri.

— Sunt un veşnic optimist, răspunse el şi o sărută pe gât.

— Telefonul nu mai sună, spuse Anna cu respiraţia tăiată.

Mângâierile lui o ameţeau.

— Vor reveni, şopti Matt, sărutând-o.

Anna trase aer în piept şi închise ochii. Un fior o cuprinse din creştet până în tălpi. Se auzi din nou telefonul. Matt răspunse în timp ce Anna merse la baie şi se privi în oglindă. Simţi că Matt stă în prag şi o priveşte.

— Te rog să mă ierţi iubito, dar le-am promis celor doi prieteni că ne vedem în seara asta. Avem deja o oră întârziere.

— Tu ai stabilit întrevederea imediat ce am sosit eu?

— Da, cam aşa… Nu bănuisem că va dura atât să te pot convinge că suntem făcuţi unul pentru altul.

Matt se lipi de spatele ei. Anna se lăsă pe spate şi mişcă uşor din şolduri. Matt o cuprinse cu braţele strâns şi ea simţi cât de mult se excitase. Brusc se desprinse din îmbrăţişare.

— Iubitule, e timpul să mergem.

Vocea ei suna dulce.

— Vrăjitoare mică, murmură Matt. Să fie un semn acesta pentru chinurile pe care mi le pregăteşti?

— Doar iubire, numai iubire…

Anna îl atinse cu mâna uşor pe faţă. Când a vrut să o prindă de mână, ea şi-a retras-o rapid.

— Nu dau doi bani pe întâlnirea cu Bob şi Lolita. Să rămânem aici.

— Asta în nici într-un caz!

Anna se grăbi spre uşă.

— Ai fixat o întâlnire şi trebuie să te ţii de cuvânt. Tu singur eşti răspunzător de aceasta.

Se grăbiră spre lift. Matt o cuprinse de umeri dar de astă dată Anna nu-l mai respinse.

Se simţea ocrotită. Toate necazurile dispărură.

Liftul ajunse la parter şi cei doi au pătruns în salon.

— La ce te gândeşti, Anna?

Anna ezită.

— Matt tu ai spus că fiecare dintre noi are un drum propriu. Dar când te-am refuzat şi ţi-am spus la telefon că nu pot veni, mi s-a părut că eşti cam decepţionat. Dacă nu ai nimic contra carierei mele, de ce ai fost aşa de urâcios?

Matt se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

— O noapte cu tine a fost prea puţin să-mi potolesc foamea. Te-am dorit timp de opt ani.

Problema era de natură pur fizică; atunci când am discutat, te doream foarte mult.

Anna îl împinse uşor cu mâna şi făcu o grimasă.

Curând îi descoperiră pe Bob şi pe Lolita la barul de la cazinou, Lolita le făcu semn cu mâna.

— Dar te uită cum trece vremea, spuse glumind Bob.

Matt comandă pentru toată lumea şi apoi ciocniră pentru apropiatul eveniment. Se făcuse târziu şi Anna abia îşi mai putea stăpâni un căscat. Fusese o zi grea şi obositoare pentru ea.

S-au despărţit de cei doi, sperând ca a doua zi să fie odihniţi şi capabili să se ocupe cum se cuvine de ei.

În drum spre lift, Anna simţi că oboseala o biruie. Îşi lăsă uşor capul pe umărul lui Matt. El o cuprinse ocrotitor.

— Mica mea zână are nevoie de somn, spuse el, în timp ce aşteptau liftul.

— Ai dreptate, răspunse ea şi se lipi şi mai strâns.

— Nu mai fă aşa că nu mai dormim noaptea asta şi eu doresc să am mâine o mireasă perfectă.

Liftul se opri la etajul zece. În faţa uşii, Matt o luă din nou în braţe şi, dorindu-i vise plăcute, o sărută uşor. Anna se lipi strâns, îl cuprinse cu braţele şi răspunse cu înflăcărare sărutului primit. Matt însă o opri:

— Dacă nu ne oprim aici, mâine nu va fi nicio

nuntă. Mirele şi mireasa vor adormi la ceremonie.

Anna râse uşor şi deschise uşa.

— Vii puţin înăuntru?

— Este periculos.

Închise uşa în spatele ei. Brusc o deschise la loc. Anna se întoarse întrebătoare spre Matt.

— Mai mănânci sandvişurile? Dacă nu, le iau eu. Mie îmi mai este foame. Poţi să-mi dai şi sticla cu vin!

Tăcută ea aduse sandvişurile şi vinul.

— Are să-mi potolească foamea pentru noaptea asta, adăugă râzând Matt şi închise uşa după el.

Anna zâmbi şi merse la duş.

A doua zi se trezi odihnită şi proaspătă. Se dezmetici încet şi îşi aduse aminte de importanţa acestei zile. Se gândi că o rochie de mătase bleu s-ar potrivi cei mai bine acestui prilej. Îşi prinse părul şi îşi aplică un machiaj uşor. Deodată îşi aminti că nu are inel pentru Matt. Se auzi cineva bătând la uşă. Alergă să deschidă. Nu putea fi decât Matt. În faţa uşii stătea Lolita.

— Ah, credeam că este Matt, scăpă Anna involuntar.

— Regret că te-am dezamăgit. Cu el ne vedem mai târziu. Voia să ia micul dejun şi să mai rezolve ceva în oraş.

— Ne întâlnim la ora unsprezece. Hai, Anna nu te supăra. Matt nu a vrut să te vadă înainte de

ceremonie. Este de părere că aceasta i-ar aduce ghinion. La acest capitol este cam de modă veche.

— Nu trebuie să plecăm? întrebă ea şi îngrijorată aruncă o privire la ceas.

— Da, imediat. Ah, Matt m-a rugat să-ţi dau asta. Spera să-ţi aminteşti.

Anna luă cu grijă cutiuţa. O deschise. Un colier de perle, de mare valoare strălucea pe catifeaua albastră. Lolita abia îşi putu stăpâni uimirea. Anna privi uluită colierul şi îşi aminti de ziua când a făcut prima oară dragoste cu Matt…

A fost o zi fantastică. Căutaseră mult între stânci un colţişor liniştit unde să facă un picnic.

După masă Anna culesese scoici şi le înşirase atentă. Glumind, spunea că ar fi perle. Îşi amintea bine că Matt a numărat scoicile. Înainte de a se aşeza amândoi pe pătură, el i-a promis că într-o zi, va primi pentru fiecare scoică o perlă adevărată. Anna numără perlele. Erau exact treizeci şi cinci!

— Dumnezeule, vom ajungea prea târziu, o trezi din visare Lolita.

Anna îşi luă în grabă geanta, trase sandalele şi plecă împreună cu Lolita. Urcară în maşină şi porniră în viteză spre Garson City, să-l întâlnească pe Matt.

La unsprezece fără cinci parcau maşina în faţa oficiului stării civile. Anna căută cu privirea

maşina lui Matt, dar zadarnic. Cu teamă urcă treptele clădirii. Spera ca Matt să vină repede. Se simţea îngrozitor. Se uita când la ceas, când spre uşă. Înaintea lor mai aştepta o pereche şi Anna simţea că o cuprinde îndoiala. În acel moment Bob şi Matt se năpustiră pe uşă. Matt îi zâmbi cu dragoste şi o sărută uşor. Teama ei dispăru ca prin farmec.

Curând au trecut la completarea formularelor, apoi au fost conduşi în biroul judecătorului de pace.

Matt o luă de mână şi această strângere îi transmise tărie şi siguranţă.

— Fără teamă, micuţa mea sirenă, şopti el. Suntem împreună.

Ea îi zâmbi.

— Puteţi săruta mireasa, auzi ea ca prin vis.

Matt se apropie şi o sărută uşor pe buze.

Acest sărut îi promitea iubire şi încredere.

— Anna, dragostea mea, te iubesc aşa de mult…

— Şi eu te iubesc, Matt, şopti ea.

În spatele lor îl auziră Bob, care-şi dregea glasul. Avea de gând să nu piardă ocazia de a săruta mireasa. Veni şi Lolita să o îmbrăţişeze.

Voioşi, cei patru se îndreptară spre parcare.

Bob a fost acela care a lansat invitaţia la masă. El urcă în maşina Lolitei, în timp ce Matt o conducea pe Anna spre maşina lui.

În bătaia soarelui inelul Annei cu montură din

topaze şi diamante arunca sclipiri încântătoare.

Matt purta şi el un inel de aur de o mare simplitate. Se gândise la toate.

— Matt, mulţumesc pentru perle, sunt extraordinare. Mulţumesc şi pentru inel.

Se opri. Ajunseră deja la maşina lui Matt. El îi deschise portiera şi o aşteptă să urce.

Un timp amândoi tăcură. Apoi ea îi spuse:

— Mergem întâi la hotel să ne schimbăm hainele?

— Nu! Matt o luă pe după umeri. Dacă mergem întâi la hotel nu mai ajungem vii la restaurant.

O acoperi cu sărutări şi mâna lui îi mângâie cu delicateţe sânii.

— Anna…

Lui Matt îi bătea inima în piept nebuneşte.

— Tu mă faci să-mi ies din minţi. Aş vrea să facem dragoste acum, aici.

Anna îl privi dintr-o parte.

— Te-ai făcut cam obraznic, domnule Marshall. Abia acum bag de seamă. Când mă gândesc…

Se opri în mijlocul propoziţiei. Matt parcă maşina şi fără a spune nimic o cuprinse pe Anna şi o sărută cu înflăcărare.

— Matt, nu aici, nu acum!

Dar Matt nu mai auzea. Mâinile lui o mângâiau, se strecurau îndemânatice pe sub rochia ei, încât Anna nu mai putu să li se opună.

— Tu ai înnebunit de-a binelea. Te rog, nu aici,

Matt!

Adunându-şi toate forţele Anna îl lovea cu pumnii, căutând să scape din strânsoare, dar constată că acestea nu aveau decât efect invers.

Încercă să-l înduplece.

— Matt, te rog, nu…

Vocea îi era întreruptă de respiraţia lui precipitată. Matt zâmbi cu satisfacţie şi-i dădu drumul.

— Ei, doamnă Marshall, cine este aici obraznic?

Privirile li se întâlniră şi izbucniră amândoi în râs.

— Ai câştigat. Se vede că odată cu trecerea timpului mă fac mai de modă veche.

— Şi eu. În fond nici mie nu-mi place să mă vadă toţi cum fac dragoste cu nevasta mea.

— Te iubesc, Matt.

Anna se lipi de el şi-l sărută uşor.

— Asta este tot ce-mi doresc, scumpa mea, spuse el sărutând-o pe vârful nasului şi porni maşina.

Ajunseră la restaurantul mexican şi-i găsiră acolo pe Bob şi Lolita.

Chelnerul aduse o mulţime de bunătăţi. Matt dovedi un apetit grozav umplând farfuria cu de toate şi în cantităţi apreciabile. Anna abia se atinse de mâncare.

— Nu ţi-e foame? o întrebă Matt îngrijorat, oprindu-se din mestecat.

— Nu, dar ţie ţi-e mereu foame, văd.

— Cam aşa. Tu trebuie să ai grijă să fie frigiderul plin şi atunci nu mai ai probleme cu mine.

Anna zâmbi. Matt se aplecă spre ea şi o sărută.

— Cred că vă lăsăm singuri, spuse Bob, privind-o pe Lolita.

Matt luă cafeaua şi apoi plecară spre hotel.

Anna era un pic nervoasă, gândindu-se la orele în doi pe care le va petrece cu Matt. Deşi făcuseră dragoste de multe ori, acum era altceva.

În holul hotelului Anna avu sentimentul că toţi oamenii ar trebui să vadă cât de fericiţi erau ei doi.

Matt o cuprinse în braţe şi o ţinu lipită de el. Ajunseră în faţa camerei ei.

— Dumnezeule, mă bucur că a trecut şi asta, spuse Matt şi se lăsă în primul fotoliu din cale.

Anna îl privi dezamăgită. Aşa vorbea el despre ziua nunţii lor?! Matt simţi că aceste vorbe au dezamăgit-o pe aleasa inimii şi încercă să repare.

— Dar nu am vrut să spun asta, scumpa mea!

O luă cu drag în braţe. Anna ridică ochii de jos şi spuse:

— Nu eram sigură dacă…

Matt râse.

— Am aşteptat trei ore în restaurant ca să pot să fiu în sfârşit singur cu tine, draga şi scumpa mea!

A fost un chin pentru mine…

Îi acoperi gura cu un sărut şi Anna îi răspunse cu o pasiune rar întâlnită. Începu să-i descheie nasturii de la cămaşă. Mâinile lui Matt cuprinse de un tremur o mângâiau neîncetat.

Când Matt îi scoase uşor hainele, Anna simţi cum îi creşte în trup dorinţa ca un şarpe de foc.

Apoi el făcu un pas înapoi şi îi contemplă trupul perfect. Goală, ca o statuie grecească, stătea gata de a săvârşi un păcat.

Îi şopti:

— Eşti femeia cea mai frumoasă pe care am văzut-o în viaţa mea, eşti soţia mea! Îşi scoase şi el restul de haine şi ea se lipi ca o liană de trupul musculos. Îl trase spre pat, însă Matt zise:

— Nu aici. Vino la mine!

Merse şi deschise uşa care făcea legătura cu dormitorul său. Anna îl urmă şi descoperi că era la fel mobilat, doar culoarea era alta. În mijloc trona un pat imens.

— Matt, eu acum observ că ne despărţea doar o uşă!

— Da, din păcate. Am tot sperat că într-o noapte ţi se va face dor de mine şi vei veni. Dar nu a fost aşa…

O trase uşor pe pat. Ea se lipi strâns de el. Mângâierile lui o aduseră într-o stare de excitaţie maximă. Îi desenă conturul feţei cu vârfurile degetelor, apoi începu să se joace cu părul de pe

pieptul lui. Simţi cum pe Matt îl treceau fiori. O cuprinse cu duioşie şi începu să o acopere cu sărutări. Cuprinsă de dorinţă ea se arcui, lipită de trupul bărbatului, chemându-l. Suspină când Matt o străpunse cu virilitatea lui.

Lăsă capul pe spate şi se potrivi cu ritmul pătimaş până când simţi că atinge limita dulce a extazului.

După un timp şedeau alături ca două pantere obosite de atâta căutare. Anna îl mângâie pe Matt pe spate, cu dragoste şi infinit devotament. Simţi că îi vine să plângă. Matt ridică ochii spre ea şi o mângâie pe obraz.

— Lacrimi? Dezamăgită sau fericită, mica mea sirenă?

— Fericită, şopti *ea* şi întoarse ruşinată capul.

— Uită-te la mine, Anna.

Îi mângâie faţa şi ea îl privi cum îi sărută lacrimile.

Matt se lăsă pe spate. Puse un braţ sub cap şi cu celălalt o trase spre el. Anna îl mângâia cu vârfurile degetelor.

— Ai obosit? îl întrebă ea cu înţeles.

La auzul acestor vorbe ochii lui sclipiră:

— Draga mea soţie, a fost doar aperitivul.

Dintr-o mişcare o trase peste el. O mângâie pe sâni şi Anna simţi cum începe să tremure de dorinţă.

— Acum este rândul tău, doamnă! De felul doi

răspunzi tu, şopti el. Mă las sedus.

Anna râse, îl sărută şi se lipi de el.

Târziu, în noapte, Anna era încă trează alături de Matt, care dormea profund. Lumina slabă a veiozei contura trupul lui adormit. Anna zâmbi privind pe acela pe care îl iubea de atâta vreme. Se aplecă şi-l mângâie pe păr, însă Matt nu se trezi. Dormea întins pe spate, respirând egal.

— Dacă ţie îţi trebuie atâta loc în pat, vom avea nevoie de unul supradimensionat, mormăi Anna, aşteptând un răspuns.

Matt, însă, dormea în continuare.

— Habar n-ai ce frumos îţi şade când dormi…

Brusc o cuprinse frigul şi îşi trase cearşaful mai strâns lângă trup. Continuă să vorbească cu el:

— Să nu crezi că am să te încălzesc, domnule Marshall, te înşeli amarnic!

În joacă, îl atinse cu degetele de la picioare până când observă că acest lucru îl excită.

— Probabil că nimic nu te poate trezi din somnul tău de prunc…

— Doar picioarele reci ale soţiei mele.

Înainte ca Anna să poată face vreo mişcare, Matt o imobiliză, aşezându-şi capul pe abdomenul ei. Cu mâinile îi cuprinse sânii şi Anna simţi cum o trec fiori prin şira spinării.

— Credeam că dormi, lămuri ea, jucându-se cu părul cârlionţat de pe pieptul lui. Nu-i de mirare

că nu ţi-e frig cu aşa o blană. Bietele femei…

— Ai trezit tigrul din somn, îi murmură el la ureche. Tot îţi mai este frig? o întrebă, aşezându-se peste ea.

— Scumpul meu soţ, răspunse Anna abia respirând. Flacăra pasiunii tale mi-e de-ajuns.

— Mai spune o dată!

— Ce anume! Flacăra pasiunii tale…

— Nu, mai înainte.

— Scumpul meu soţ?

— Exact.

Zâmbi şi o sărută.

— De-ai şti ce frumos sună aceste vorbe… Vreau să-ţi arăt cât de frumos…

Anna se trezi din somn în susurul apei de la duş şi a parfumului de lavandă. Deschise ochii şi văzu că Matt nu mai este lângă ea. Fără chef se ridică din pat şi merse la baie.

— Ce-ai zice de un mic dejun cu şampanie şi o baie în spumă? o întrebă Matt binedispus.

Anna se întinse.

— Eşti amuzant, spuse ea, intrând lângă el în cadă.

Matt o trase în apă şi se bălăciră ca nişte copii în spuma parfumată. Cu şampania rece lângă el au făcut dragoste până când apa s-a răcit.

Era fericită. Era cu adevărat fericită că s-a căsătorit cu Matt Marshall.

— Am sunat-o pe mama şi pe sora mea astăzi dimineaţă când tu mai dormeai, spuse Matt, scoţând-o pe Anna din visare.

— De ce nu au ai aşteptat să pot vorbi şi eu la telefon?

Anna îl privi neîncrezătoare.

— Atunci nu se mai termina convorbirea nici în două zile, zise el, luând-o în braţe. Voiam să mai fi a mea puţin, înainte de a ne întâlni cu Bob şi Lolita.

Se uită la ceas. Mai era un sfert de oră!

Anna îl sărută uşor şi sări din cadă. Merse în grabă în dormitorul ei. Tocmai se pieptăna când Matt intră.

— Aşa cum eşti acum îmbrăcată îmi place cel mai mult, spuse el glumind.

— Dar nu am nimic pe mine, răspunse ea bosumflată.

— Tocmai de aceea…

O luă strâns în braţe.

— Matt, o să ajungem prea târziu!

— Ştiu asta, replică el şi o trase mai aproape sărutându-i lobul urechii. Dar, vezi tu, am avut de recuperat în două nopţi toţi acei opt ani pe care i-am pierdut, rosti el sărutând-o pasional pe buze.

Era deja doisprezece când au ajuns în sfârşit la restaurant. Prietenii lor s-au mulţumit să zâmbească, fără a comenta întârzierea. Nu după

mult timp Bob şi Lolita şi-au luat rămas bun, trebuind să se întoarcă la Los Angeles.

Anna îşi aminti.

— Astăzi trebui să fiu la cinci fix la aeroport, dacă nu doresc să pierd avionul.

— Nicio grabă. Am discutat dimineaţă cu Everett la telefon şi el mi-a spus că poţi să stai până miercuri. Nu ai şi examenul atunci?

Anna se miră de unde ştia toate acestea.

Ridică din umeri constatând că Matt ştia cu cinci minute mai devreme decât alţii ce era de făcut.

— Avem deci două zile la dispoziţie pentru a recuperam timpul pierdut. Matt vorbea foarte serios, dar în ochii lui, Anna zări acea sclipire plină de înţelesuri adânci.

— Dar am mult de lucru, dragostea mai poate aştepta.

— Ai încercat vreodată să vezi cum se poate lucra în pat? spuse încet Matt, luând-o în braţe.

Marţi seara, Matt şi Anna au luat avionul spre Los Angeles. După acele zile minunate în aerul plăcut de munte cei doi se simţeau puţin străini în oraşul aglomerat şi plin de stress.

Săptămâna următoare Matt trebui să plece din nou în Europa iar Anna se simţi foarte singură. Cât de mult îi lipsea!

Capitolul 10

Anna se perpelea în pat, răsucindu-se când pe o parte, când pe alta. Deşi era abia şase dimineaţa, căldura i se părea insuportabilă. Cu o seară înainte se defectase ventilatorul.

Matt se întorsese din Europa.

Au discutat îndelung şi apoi au făcut dragoste. Cearşaful umed o sufoca, în plus, Matt dormea cu capul pe sânul ei, în timp ce unul din picioare o strângea posesiv.

Ei, Matt putea să mai doarmă, dar ea trebuia să meargă la birou. Anna încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar Matt o strânse şi mai tare. Simţi cum îi căuta cu gura sânii. Zâmbi, însă făcu o nouă sforţare pentru a se elibera. Matt se aşează într-un cot şi o privi.

— Bună, doamnă Marshall, ne-am trezit azi prost dispusă?

Însă Anna continua să stea supărată.

— Trebuie să plec la birou, spuse ea distantă.

În timp ce se ridica din pat şi mergea la baie, simţi privirile lui învăluitoare.

— De ce atâta stress? îi strigă din urmă, dar Anna închise uşa de la baie.

Duşul rece o mai dezmetici. Nu prea ştia nici ea de ce era aşa de prost dispusă, avea senzaţia permanentă de căldură şi mirosuri neplăcute.

Mai era şi munca la birou care o suprasolicita, în plus avea oră de consultaţie la medic. I se părea

dintr-o dată că nu mai putea face faţă.

Când se întoarse în dormitor, observă că Matt mai dormea. Cu satisfacţie constată că Brandy, motanul, se cocoţase lângă el în pat. Îl privi cu dragoste încurajându-l. Apoi se îmbrăcă cu o rochie uşoară din mătase, îşi trase sandalele şi închise uşor uşa să nu-l trezească pe Matt. Îl va trezi mai târziu motanul, când i se va face foame, se gândi ea privindu-i ochii de chihlimbar.

La birou, instalaţia de aclimatizare funcţiona chiar prea bine, Anna tremura în rochia subţire, căci nu avusese inspiraţia să-şi ia o jachetă mai uşoară. În sfârşit s-a făcut amiază şi Anna plecă la alte treburi. Căldura de afară o toropi. Se urcă repede în maşină şi puse în funcţiune ventilatorul. Ajunsă acasă i se făcu mai cald. I-ar fi plăcut să meargă la ştrand. Îl sună pe Matt, sperând că este de acord, dar acesta nu răspunse. Intră în dormitor şi găsi un pat în dezordine şi un motan dormind.

Pe masă era lăsat un bilet. Proasta dispoziţie îi reveni. Matt avea tot dreptul să meargă la tenis împreună cu Bob, dar gândul că ei se distrează, în timp ce ea stătea singură lângă o grămadă de rufe murdare, o deprimă şi mai tare.

Furioasă, aruncă motanul din pat şi se puse pe treabă. Merse la birou. Aici era o dezordine de nedescris. De obicei aici făcea ordine Matt, dar

astăzi Anna avea chef să deretice şi aici. Strânse tot ce era pe jos şi mai rămăsese să facă ordine pe masa de lucru. Se gândi dacă face bine apoi se apucă de treabă. Puse în ordine hârtiile şi sortă actele. Când văzu pe un document antetul Pieter Company, firma la care lucra tatăl ei, curiozitatea o împinse mai departe. Citi cu atenţie. Multe aveau semnătura ei. Se opri. Concedieri? Matt nu i-a spus nimic despre acestea. Citi mai departe. Cu ochii măriţi şi cu respiraţia tăiată citi lista şi descoperi numele tatălui ei, Jonathan Jardaine! Nu-i venea să creadă, dar era scris negru pe alb – concediat, cu data de ieri.

Gândurile Annei se învălmăşeau. Se gândi la discuţia cu Matt de acum câteva luni. O asigurase că postul tatălui ei nu este în pericol. Ieşindu-şi din fire, Anna aruncă actele de pe birou. Plecă în fugă spre dormitor. Aici, în această casă, nu va mai rămâne niciun minut. Ce mai poate aştepta de la un astfel de om, care minte şi are două feţe. De ce i-a promis? Este clar că poate să revină şi asupra altor promisiunii!!

Anna se opri. Poate ar trebui să mai aştepte şi explicaţiile. Dar nervii încordaţi, căldura de afară, proasta dispoziţie de peste zi au determinat-o să acţioneze imediat. Când tocmai îşi înghesuia hainele într-o valiză, se auzi uşa de la sufragerie închizându-se. Matt venise acasă.

Repede îşi şterse lacrimile şi se pregăti de ceartă.

Intră fluierând în dormitor şi simţi cum pământul îi fuge de sub picioare.

— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?! strigă disperat arătând spre geamantan. Hai, nu te supăra că am fost azi la tenis.

Tonul său glumeţ şi zâmbetul împăciuitor o enervă total.

Cu ochii fulgerând şi cu pumnii strânşi merse către el.

— Tu, tu eşti un mincinos!

Fruntea lui Matt se încreţi a mirare.

— Cum de ţi-ai permis? continuă Anna.

— Ce-am făcut, sau mai bine zis, ce crezi c-am făcut?

— Tata! Postul lui! L-ai concediat fără să-mi spui. Doar mi-ai promis.

— Anna, stai puţin. Cine ţi-a spus?

— Asta te interesează?

— Mai ales!! De unde ştii? Privirea lui era dură şi rece şi Anna deja îl cunoştea şi ştia că în curând îşi va pierde răbdarea.

— Am făcut azi ordine în birou şi am găsit actul pe masă.

— Mi-ai umblat prin acte?

O privi ameninţător. Se supărase foc. Dar Annei îi era acum indiferent.

— Da, ţi-am citit hârtiile. Eram curioasă. Nu

căutam ceva special, nu voiam să te spionez, dar acum sunt bucuroasă că am făcut-o.

Matt o privi îndelung şi tăcu. Anna îşi făcu curaj.

— Matt, l-ai concediat pe tata?

Îl privi. Era încă furioasă, iar el strângea din dinţi.

— Da, răspunse el cu tărie.

Anna se întoarse cu spatele fără niciun cuvânt şi continuă să-şi facă bagajul. Nu mai putea să-l mai privească în faţă pe acest om care o minţise cu atâta neruşinare.

— Unde pleci? o întrebă el cu o voce distantă.

— Nu ştiu. Dar este limpede că nu mai pot sta o clipă lângă cineva care m-a înşelat.

Continuă să-şi facă valiza.

— Nici măcar nu vrei să aştepţi o explicaţie, să afli de ce l-am concediat pe tatăl tău? întrebă Matt.

Anna refuză categoric, dând din cap. Roşu de mânie, Matt îi luă din mână valiza şi aruncă hainele din ea în dulap. Apoi începu să-şi caute hainele lui şi le îndesă în geamantan.

— Rămâi aici. Plec eu.

Mormăind îşi aduse hainele şi le înghesui în aceeaşi valiză.

Anna îl privi mută de uimire. Matt închise cu greu valiza şi se pregăti să părăsească dormitorul. În uşă se opri şi spuse:

— Ai un temperament groaznic şi nu ştiu dacă

asta îmi place întotdeauna! Într-o zi poate vei înţelege că e bine să asculţi mai întâi, în loc să tragi concluzii pripite. Speram să te fi schimbat, se pare că m-am înşelat. Rămâi să-ţi savurezi singurătatea şi furia, scumpa mea. De astă dată nu mă mai întorc.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Deodată Anna se simţi foarte singură şi pierdută, cu o durere de stomac înăbuşită.

După o vreme se ridică de pe pat şi îşi şterse lacrimile cu un prosop ud. Pieptul o durea şi la fiecare respiraţie simţea o greutate. Abia mai putea suporta durerea.

Se auzi soneria. Plină de speranţă se repezi la uşă. Ar fi dorit să audă vocea lui Matt, ar fi vrut să încerce să îl înţeleagă şi să-l ierte.

Afară aştepta doamna Berry. O podidiră lacrimile. Se întoarse şi o rugă pe doamna Berry să intre.

Bătrâna doamnă o privea tăcută. Anna simţea că privirile ei îi ard spatele.

— Domnul Marshall m-a rugat să trec azi pe aici. Spunea că nu vă simţiţi bine şi să vă ajut la dereticat, spuse bătrâna, dregându-şi glasul.

O privi pe Anna din cap până în picioare.

— Arătaţi cam rău, nu vă simţiţi bine?

Anna se strădui să se ţină tare, dar nu-şi putea opri lacrimile.

— Nu este nevoie să rămâneţi, doamnă Berry. Am făcut deja ordine…

Doamna Berry o privi tăios şi Anna simţi cum se pierde. Menajera înţelese şi se îndreptă spre uşă.

— Doamnă Marshall, spuse ea cu mâna pe clanţă, dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să mă sunaţi.

— Mulţumesc, mă descurc. Noapte bună. Mulţumesc încă o dată.

După ce doamna Berry plecă, merse din nou în dormitor şi adormi plângând. Ştia prea bine că îl pierduse pe Matt definitiv.

Capitolul 11

Duminică dimineaţa se trezi cu o durere cumplită de cap. Terminată stătea la masa din bucătărie şi muşca fără poftă dintr-o felie de pâine prăjită, ignorând orice încercare a lui Brandy de a-i atrage atenţia. Nu avea niciun pic de poftă de mâncare. Încetul cu încetul înţelese că noaptea de dragoste de la Santa Barbara avea urmări grave. Încă o problemă ce trebuia rezolvată. Parcă toate se urzesc împotriva mea, gândi Anna nefericită.

Sorbi ceaiul cald şi se simţi mai bine.

Telefonul o trezi din gândurile negre. Alergă spre aparat. Poate este Matt!

— Bine te-am găsit, prinţesa mea, se auzi vocea tatălui ei.

Nu părea să fie vocea unui om nefericit, care tocmai şi-a pierdut slujba. Anna nu ştia ce să mai creadă. Cum de nu era tatăl ei deloc afectat de acest eveniment?

— Ne gândisem să te sunăm şi să-ţi comunicăm noutăţile, spuse el vesel. Venim în curând acasă, probabil te-a informat deja Matt. Băiatul acesta este de-a dreptul fantastic. A bănuit că ne-ar place să fim cât mai repede aproape de voi şi mi-a făcut rost de un alt post, la o altă firmă. Un post poate chiar mai bun ca înainte.

Anna muţi.

— Prinţesa mea, mai eşti la telefon? Mă auzi? Ce mai faci? Şi mama vrea să-ţi spună câteva vorbe…

— Eu fac bine, tati…

Atât putu să mai spună că mama pusese deja mâna pe telefon şi începuse cu o sumedenie de sfaturi în legătură cu măritişul.

Annei îi venea greu s-o asculte. Îşi aminti de discuţia cu Matt. Oare ce a spus de fapt? Că nu se mai întoarce la ea – dar nu i-a interzis să meargă ea la el.

Disperată, Anna căută un motiv să întrerupă conversaţia.

— Mami, apa debordează din cadă, spuse ea cu oarecare jenă în glas. Te sun eu mai târziu.

Îşi luă repede la revedere şi puse receptorul în furcă. Imediat se hotărî să-l sune pe Bob pentru a afla unde este Matt. Însă Bob nu ştia absolut

nimic. Şi el se miră foarte tare că nu ştia pe unde poate fi soţul ei. Anna găsi o scuză oarecare şi închise rapid. Disperată se aşeză pe marginea patului şi se simţi de parcă ar fi singură în univers.

A doua zi, merse, ca de obicei, la birou. La amiază renunţă la mândrie şi-l sună pe Matt la firmă. Ceru numărul şi constată că secretara i-a dat un număr cunoscut. Era cel de la Tahoe. Ezită un moment, apoi puse mâna pe telefon. La capătul firului era hotelul Cesar. Întrebă de Matt, se făcu legătura, dar în cameră nu era nimeni. Lăsă un mesaj şi apoi, tristă, închise. Totuşi mai licărea puţină speranţă. Un timp se gândi că e mai bine să plece într-acolo, dar până la urmă se hotărî să aştepte telefonul de la Matt. Dar nu veni niciun răspuns. La ora cinci plecă din birou. Îi rămăsese să-l mai sune de acasă. În zadar. De la hotel i-au comunicat că Matt a plecat fără a lăsa noua adresă. Recepţia confirmă faptul că Matt a primit mesajul ei. De atunci Anna a încetat să-l mai caute.

Vineri după-amiază, domnul Everett o rugă să vină în biroul lui înainte de a pleca acasă.

— Păreţi cam bolnavă, spuse el fără ocolişuri. De ce nu v-aţi luat câteva zile liber? Am cam terminat ce era de făcut. Contractul pentru Matt este gata. De ce nu plecaţi la Santa Barbara să mai scăpaţi de canicula aceasta. Luaţi-vă liber luni

şi marţi.

Anna îi mulţumi politicos şi se făcu că nu observă remarca domnului Everett, cum că nu îi prea merge bine căsătoria.

Mai deprimată ca oricând plecă spre casă.

Dar acasă nu o aştepta nimeni, în afara motanului. Îl luă în braţe şi-l lipi de trupul ei. Părea că Brandy simte cât de îngrijorată este. Când, frântă de oboseală, se lăsă în fotoliu, motanul începu să toarcă liniştit şi se ghemui în braţele ei.

Închise ochii şi adormi profund, dar o trezi repede ţârâitul telefonului. Anna ridică receptorul. Era Lolita. Părea nervoasă şi o întrebă dacă poate să treacă pe la ea. De fapt, Anna nu avea chef de nimeni, dar Lolita nu o deranja desigur pentru un fleac. Era ceva foarte important.

O oră mai târziu, Lolita apăru la uşă.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse Lolita privind-o.

Acest fel de a da bineţe o deprimă şi mai tare şi începu să plângă. Impresionată, Lolita voi să o consoleze.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?! întrebă ea şi-i turnă Annei o ceaşcă de ceai.

Prezenţa acestei prietene şi ceaiul cald îi readuse buna dispoziţie.

Îi povesti cu lux de amănunte ce s-a întâmplat.

Într-un târziu, Anna îşi aduse aminte că Lolita

voise s-o întrebe ceva important.

— Ce necazuri ai? o întrebă ea.

Lolita ezită.

— Nu ştiu dacă acum mai este potrivit să-ţi spun. Eu şi Bob vrem să ne căsătorim şi doream să ne fiţi naşi.

— Eşti convinsă că suntem cei mai nimeriţi? replică Anna cu necaz.

— Sigur! De ce oare Matt strică mereu pe unde trece?

Lolita se încruntă. Anna privi dezorientată.

— Şi pentru când aţi hotărât să vă căsătoriţi? întrebă Anna ca să rupă tăcerea.

— Ah…

Se opri şi spuse apoi:

— De ce nu ieşi puţin? Ai nevoie de linişte. De ce nu pleci pentru câteva zile la casa din Santa Barbara?

Anna însă era de neclintit.

Acolo erau atâtea amintiri legate de Matt. Nu, era practic imposibil.

— Nu, nu mă simt în stare să fac un drum aşa lung. Sunt total terminată!

— Nu trebuie să şofezi tu! Eu şi Bot mergem oricum în weekend la Santa Barbara. Te luăm cu noi. Bob are de rezolvat afaceri, noi două vom petrece minunat.

— Nu pot să-l las singur pe Brandy.

— Nu trebuie decât să-i dai un telefon doamnei

Berry. Ştiu că-i place.

— Poate că nu este acasă. Mai pleacă să-şi vadă fiicele.

Lolita luă telefonul şi i-l dădu spunând:

— Sun-o, aşa vei şti sigur. Formez eu în locul tău?

Anna nu mai găsi nicio scuză. Doamna Berry răspunse imediat şi se declară încântată să aibă grijă de Brandy.

Voia sau nu, Anna va trebui deci să-şi petreacă weekend-ul la Santa Barbara. Doar gândul la casa aceea plină de amintiri o tulbura nespus. Ar putea să stea acolo fără Matt?

Lolita îi ghici gândul şi spuse:

— Dacă nu vrei să dormi acolo, poţi dormi la părinţii lui Bob. Se vor bucura nespus. Noi vom dormi în locuinţa de serviciu. Nu ne deranjează defel.

— Sigur?

— Se înţelege. Dimpotrivă, vom fi mai liniştiţi acolo.

Lolita zâmbea mulţumită de rezultat.

Imediat ce Lolita şi-a luat rămas bun, apăru doamna Berry să-l ia pe Brandy. Anna se forţă să converseze cu dânsa, apoi se scuză şi merse la culcare. Dar somnul nu se lipi de ea. Se gândea la Santa Barbara. Tremura când se gândea la ceasurile de dragoste petrecute împreună cu Matt. Cât de mult îi lipsea căldura şi forţa trupului

lui.

Se ridică devreme din pat, se îmbrăcă şi-i aştepta nerăbdătoare pe Bob şi Lolita. Voia să plece cât mai repede.

În timpul călătoriei, Anna stătu tăcută pe bancheta din spate. Privea când peisajul ce se oferea cu generozitate ochilor, când spre cei doi îndrăgostiţi care se atingeau mereu. Abia putea să mai suporte. O durea sufletul de dor. Simţea că nu va putea supravieţui fără Matt… fără zâmbetul lui, fără braţele puternice şi sexy care o înconjurau exact când avea nevoie mai mare de ele. Fără dragostea lui Matt.

Ajunseră la Santa Barbara. Acolo totul era învăluit în ceaţă. După canicula din Los Angeles, aerul era aici rece şi înviorător, Anna abia putu să se adune. Surprinsă, constată că Bob mergea chiar spre casa şefului ei. Dar ei promiseră că vor locui la familia lui Bob. Lolita promisese aşa! Anna o privi întrebător, iar Lolita îi explică, înroşindu-se, cum că părinţii lui Bob au musafiri, că acest lucru l-au aflat doar în aceeaşi dimineaţă.

— Dacă nu vrei la noapte să te odihneşti în casa şefului tău, zise Bob, dormim noi aici şi tu dormi la noi.

Aproape că se declară de acord, dar renunţă când îşi aminti faptul că cei doi vor face dragoste

chiar în patul în care ea a fost aşa fericită cu Matt. Nu, mai bine să doarmă ea acolo şi să păstreze neîntinate amintirile legate de Matt.

— Nu, Bob, este bine aşa. Dorm aici.

— Cum doreşti!

Bob înconjură maşina şi aduse din portbagaj geanta ei de voiaj. Atunci când el voi să-i ducă bagajul în casă, ea îl opri.

— Lasă geanta pe verandă, Bob. Am de gând să mă plimb puţin şi să respir aerul sărat al mării.

Stabiliră o întâlnire pentru după-amiază şi cei doi plecară. Îi privi cum se depărtau. Se simţea foarte singură, mai singură ca niciodată.

Grădina superbă din faţa casei îi trezi amintiri dureroase. Florile multicolore făceau totul superb. Razele soarelui pătrundeau anevoie ceaţa deasă şi totul părea cuprins de vrajă.

Anna era disperată. Oare mai putea fi vreodată fericită aşa cum fusese cu două luni în urmă?

— Ce bine că mi-au fost ascultate rugile. Mica mea sirenă s-a ridicat din nou din valuri.

La început, Anna crezu că visează. Ezită. Poate se înşela. Îşi făcu puţin curaj şi se întoarse.

În uşă stătea el, iar ochii lui de chihlimbar o priveau cu dragoste.

— Vai, Matt…

Înainte de a mai spune ceva, el ajunse deja la ea şi o luă în braţe. O strângea aşa tare, încât ea

simţi că nu mai respiră.

— Doamne sfinte, Anna! Credeam că nu mai vii!

Ea îl privi întrebător.

— Am încercat să dau de tine. Te-am sunat la hotelul Cesar dar nu te-am putut prinde. De aceea ţi-am lăsat un mesaj, ori să vii aici, ori să telefonezi. Neştiind nimic despre tine, mă gândeam că iar am stricat totul cu încăpăţânarea mea. Nu o să mai fac niciodată.

— Nu aveam nicio veste de la tine, Matt. Când te-am sunat la hotel mi-au comunicat că ai plecat fără a lăsa noua adresă.

Anna făcu un pas înapoi, apoi zise:

— Au sunat părinţii mei. Matt, am fost nedreaptă. Nu voi mai trage niciodată concluzii pripite, promit…

— Te pedepsesc aspru, dacă mai faci!

O sărută cu dor pe buze, iar Anna închise fericită ochii. Îl luă pe după gât şi-l strânse cu putere:

— Să intrăm în casă, doamnă Marshall. În caz contrar uit de mine şi ne iubim aici, pe iarbă, în văzul vecinilor.

Ridică geanta de voiaj şi intră în casă, urmat de Anna, care radia de bucurie.

— Avem multe de discutat, Matt, spuse ea, şi voi să intre în sufragerie.

— Putem şi aici la fel de bine, răspunse el, ducând-o spre dormitor.

— Ai dreptate, de fapt putem discuta şi mai târziu, suspină Anna şi îşi aşează capul pe umărul lui.

După ore fierbinţi de iubire, cei doi stăteau întinşi în pat fericiţi. Anna privea cum degetele lui îi desenau cercuri mici pe coapse.

— Matt, m-am gândit, spuse ea luminată.

— Se pare că toate femeile au acest prost obicei.

Anna îl privi bosumflată, apoi zâmbi.

— Cred că mai bine renunţ la slujbă şi-mi dedic timpul studiului. În februarie voi fi gata.

Matt se aplecă spre ea privind-o cu neîncredere.

— Nu cred că poţi!

— Ba da, mai pot încă.

— Anna, fii rezonabilă! Nu poţi!

— Aşteaptă puţin, murmură Anna. Vreau să termin cu examenul până vine pe lume copilaşul nostru.

— Dumnezeule, Anna! Te iubesc…! Dragostea mea…

Epilog

Portarul din faţa Palatului de Justiţie observă un bărbat înalt, bine făcut, urcând în grabă scările în spatele unei doamne, care avea o sarcină avansată. Cei doi discutau aprins.

— Nu reuşeşti, nu mai este timp, încercă să o

convingă domnul.

— Voi reuşi!

Portarul îi privi mai departe pe cei doi. Bărbatul protesta iar tânăra doamnă era tot mai hotărâtă.

Câteva ceasuri mai târziu cei de faţă au fost martorii unei întâmplări neobişnuite. O salvare veni în grabă şi doi brancardieri urcară în fugă cu o targă în clădirea Palatului de Justiţie. Imediat s-au întors. Doamna tânără se afla pe targă, bărbatul mergea alături şi vorbea încontinuu cu ea.

— Ţi-am spus să fii rezonabilă, dar tu nu m-ai ascultat!

Doamna suspină uşor, iar domnul o luă de mână. Salvarea demară.

— Anna, ţi-am spus că nu mai este vreme de pierdut!

— Dar am reuşit, Matt, am luat examenul!

Faţa i se strâmbă de durere.

— Anna, pentru Dumnezeu, nu aici!

— Prea târziu, doctore…

— Anna mea…

Un timp se aşternu tăcerea, apoi se auzi în salvare un strigăt puternic şi hotărât. Venise pe lume acela care se va numi Matthison Marshall II.

Colecția

Rubin

Revederea a tulburat-o îngrozitor. Anna crezuse că povestea s-a sfîrșit, dar scurta întîlnire i-a dovedit că se înșela amarnic. Gîndindu-se la perioada ce a urmat despărțirii lor, ochii i se umplură de lacrimi. Nu și-ar fi putut închipui că revederea cu Matt ar putea s-o răscolească într-atît. Și acum el o mai dorea cu pasiune. Iar ea abia aștepta sărutările lui. Probabil că ar fi mers mai departe, deși știa bine că deschide o rană veche.

BEST SELLER

Pret: 1200 l